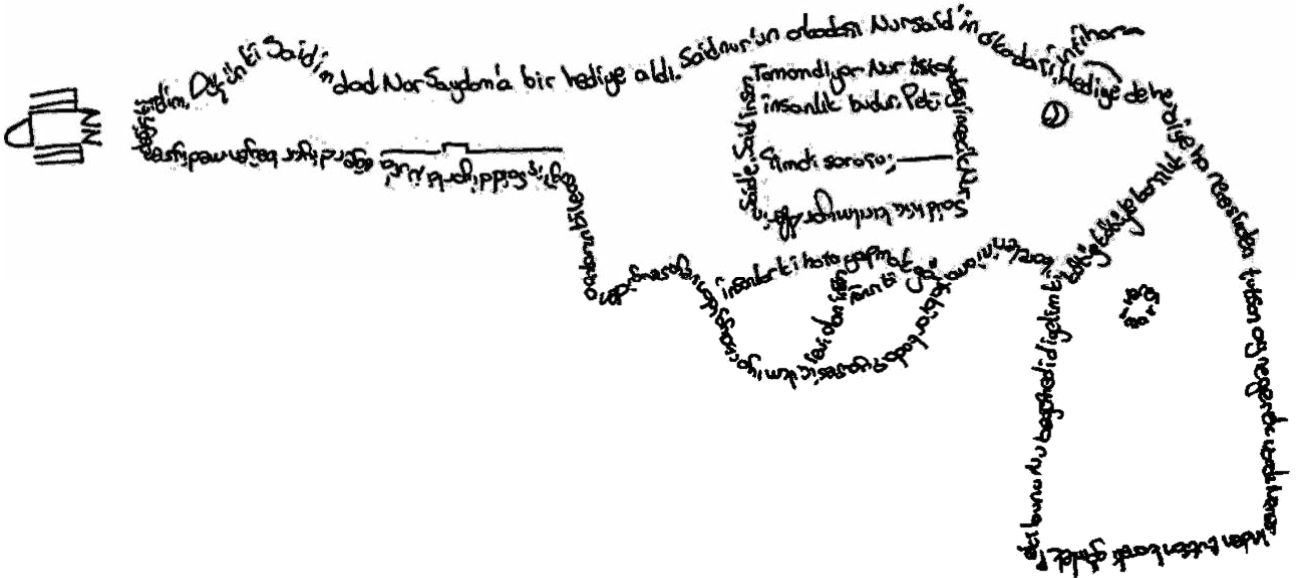

KENDİNİ ÖLDÜR

Sizinle oyunlar oynamaya geldik.

Sekizinci sayımızın oyunu şöyle: Ölmeden önce ölün.

İçindekiler

giriş konuşması	2
bir ızdırap. tam şimdi. [şiir]	4
şovmen balboa [şiir]	6
aragon ve uluçamgil [şiir]	8
bile bile dış	
bile bile dim [deneme]	10
staj günlüğü [şiir]	24
zabit	30
yarıbeyaz üniversite	
öğrencilerine bir şiir [şiir]	32
içine bak [şiir]	33
bayram sabahı	
intiharı [hikâye]	38
kayşakunin [hikâye]	42
vak'a [şiir]	52
iletişim	53

giris konuşması

*“Zenci Jane, Zenci Jane, kafanı yukarı kaldırma çok,
Fark edersin, yavrum, uzanıp ölmen gerek.”*
– Mississippi Joe Williams

“Benden nefret eden / birinin içindeyim.” diye başlıyoruz. “Sen zaten hapishanede doğdun” diyerek bitiriyoruz. İçine doğduğumuz şeyin farkında bile değil miyiz yoksa ondan olduk olası hiç hazzetmedik mi? Oyunun içine doğduk diyoruz. Oyunu hatırla dedik. Sana oynanan oyunları hatırla. “Dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibarettir” buyuruyor, “Onlar oyun ve eğlenceyi kendilerine din edinmişler” buyuran. İçine doğduğun oyunu, oyunu oynayanların başına geçirebilecek misin?

Müteahhiti öldürdün, evi terk ederek, evi yok ederek. Kârunu öldürdün, mülkün Allah’tan başkasına geçemeyeceğini bilerek. Aydını öldürdün, ağızlarında geveledikleri şarkıyı terk ederek. Politikacıyı öldürdün, devletlû kodamanları. Din adamını ve bilim adamını öldürdün, kalbini terk ederek. Evsiz ve mülksüz ve şarkısız ve otoritesiz ve kalpsizsin, eğer gerçekten bunları terk edecek cesaretin vardıysa. Oyuncakların yok artık. Oyunun içerisinde oyuncaksızsın. Oyun kaldı geriye. Eline verilen oyuncakların hepsini kırdın attın. Oyunu kendine din edinenler, oyuncaklarla avunup giderler. Kim verdi eline bu oyuncakları, kim koydu oyunun kurallarını? Oyuncaksız olur mu şimdi? Oyuncaksız yaşamak mı emredilen? Peh! Birtakım sufî lakırdılar mı ediyoruz? Evi, şarkıyı, kalbi terk et derken; çoluğunu çocuğunu, ailesini terk edip giden Budist özentilerinden mi; hayatları boyunca bakirelik yemini eden rahibelerden mi; Rumî ile Şems’in eşcinsel olduğunu iddia eden yavşaklardan mı; ‘mistik’, ‘spiritüel’, ‘heretik’, ‘sikimsonik’ tiplerden mi

bahsediyoruz?

Ne kadar da karmakarışık, öyle değil mi?

İsa aleyhisselâm nasıl öldü? Marmaray ne için yapıldı? Enflasyon kaybının telafisi riba sayılır mı? Dört meleğin vazifeleri nelerdir? Kuzey Avrupa'da İslâm daha layıkıyla mı yaşanıyor? İlk İslâm peygamberi kimdir? BİM'de satılan ürünler helâl midir? RTE mi İmamoğlu mu?

Bu suallerin cevaplarıyla doluyuz. Çok şey biliyoruz. Oyuncaklar gitti elimizden. Sahiden gitti mi? Sahiden çıkardık mı elimizden bunları? Yoksa çocukça laflarla kendimizi mi kandırıyoruz? Bir lokma bir hırka da kalsak, hırkamızı korumak için bin bir çeşit önlem alır mıyız yahut lokmamızı garantilemek için önceden biriktirir miyiz?

Diyelim oyuncaklar gitmiş. Gelmişiz esas meseleye, oyunun kendisine. Oyun ne? Oyun kim?

“Ölmeden öndin ölüp göçmeden öndin göçegel” diyor şair. “Ölmeden önce ölünüz” buyuruyor Peygamber Efendimiz. Oyun sensin, kardeşim. Oyun sensin. Sen kimsin? Sen sen misin? Yoksa senden nefret eden birinin içinde misin? Televizyon izlerken, internette gezerken, şarkı dinlerken, kitap okurken bunu kendine sor. Seninle alay ederlerken sen bunu onaylıyor musun? Sana senin medenî olmadığını söyleyenlere reklâm geliriyle sponsor oluyor musun? Olmuyor musun? Vay. Bravo sana.

Bazen odaya saygısızca girdiğinde, senden çıkıp tekrar girmeni isterler. Çık ve tekrar gir şimdi. Oyundan çık ve tekrar gir. Dinden çık ve tekrar gir. Dünyadan çık ve tekrar gir. Hayattan çık ve tekrar gir. Ölmeden önce öl. Göçmeden önce göç.

Dünyaya yaşamak için geldin. Öleceksin. E, o halde dünyaya ölmek için geldin. O halde bu yaşam değil, ölümdür. Ne duruyorsun, öldür kendini; çık dışarı; bu sayının ismini de *Kendini Öldür* koyalım.

A.

bir ızdırap. tam şimdi.

Benden nefret eden
birinin içindeyim. Onun
gözlerinden görüyor. Hangi
kirli hırıltı geliyorsa nefesiyle
onu soluyor. Onun zavallı
kadınlarını seviyorum.

Metâldeki çizikler, güneş için. Gözlerimin
oturduğu dönemeç, serin havada
ışığın parıltısı, yahut bana sürtünen
sert et yığını, gölgesiz, yahut sessiz, yahut anlamsız
bir kadın, bir erkek.

Bu bir kuşatma (masumiyetin
bir silâh olduğu, vücut. Bir
soyutlayış. Dokunuş. (Benim değil.
Veya senin de, eğer ki ruhum sensen
ve terk edilmişsen ben kör iken ve
düşmanlarım taşıyorken cesedimi
(eğer güzelse o, veya acınacak haldeyse.

Bu ağrı olabilir. (Tam şimdi, tam bütün vücudu incitirken beni.) O olabilir. Veya acı. Kaçarken benden o kadın ormana doğru.

Veya acı, o akıl güneşe karşı gümüş spiral hareler, yaşlı adamın tahayyülündeki Allah'tan bile büyük. Veya acı. Ve diğeri. O evet. (Kitaplarının içinde, parmakları. Onlar solmuş sarı çiçekler ve hiçbir zaman güzel değiller.) O evet. Sen, kayıp ruh, 'güzellik' diyeceksin. Güzellik, çalışılmış, ağaç gibi. Ağır akan nehir. Islak cümlelerindeki beyaz bir güneş.

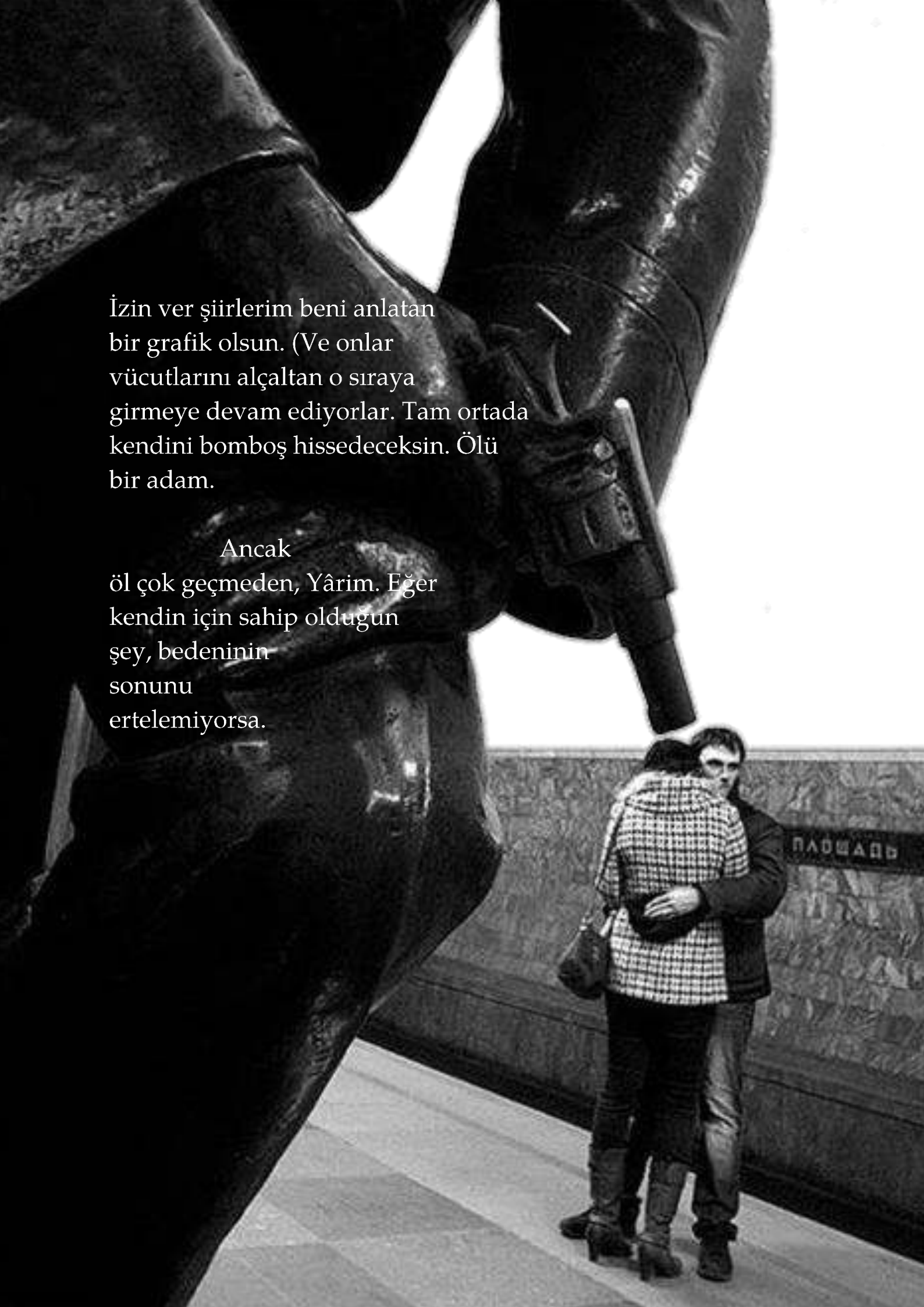
Veya, fırtınalarındaki soğuk adamlar. Vecd. Vücut yahut ruh. O evet. (Elbiseleri çiçeklenmiş. Kâseleri boş. Benim topuklarıma ilahi söylediler, seninkilere değil.) Vücut yahut ruh, yozlaşmış. Çok çabuk hareket eden o soru nerede. Nerede Allah'ın zâtı, bunca şeyden sonra.)

Serin hava şişmiş yarı âmâ gözlerine doğru. Vücut, beyaz sıcak metâl. Kızarıyor güneş doğmuş gün gibi. Bu insanî bir aşk. Ben içinde yaşıyorum. Kelimeler veya basit bir his gibi fark ediyorsun kemikli bir iskeleti.

Fakat hiçbir duygusu yok. Metâl gibi, sıcak, değil, aşka sunulmuş. İçindeki o şeyi yakıyor. Ve o şey haykırıyor.

şovmen balboa

Yakalanmayacağı
malzemelerden
yapmadığın müddetçe onu,
gelemeyecek. (Muhtaçlığın
filozofları, ki son zamanlarda
ben de onlardan
biriyim,
sana anlatacak. “İnsanlar”,
(ve kendilerini
o aynı titreşim vücuda karşı
sorumlu hissetmiyorlar). Şimdi diyorum ki, “İnsanlar”,
bazı derslerin tekrarlanması gibi, şimdi,
ışıklar sönük, kendime,
bir sevgili olarak, yahut serin bir rüzgârda.

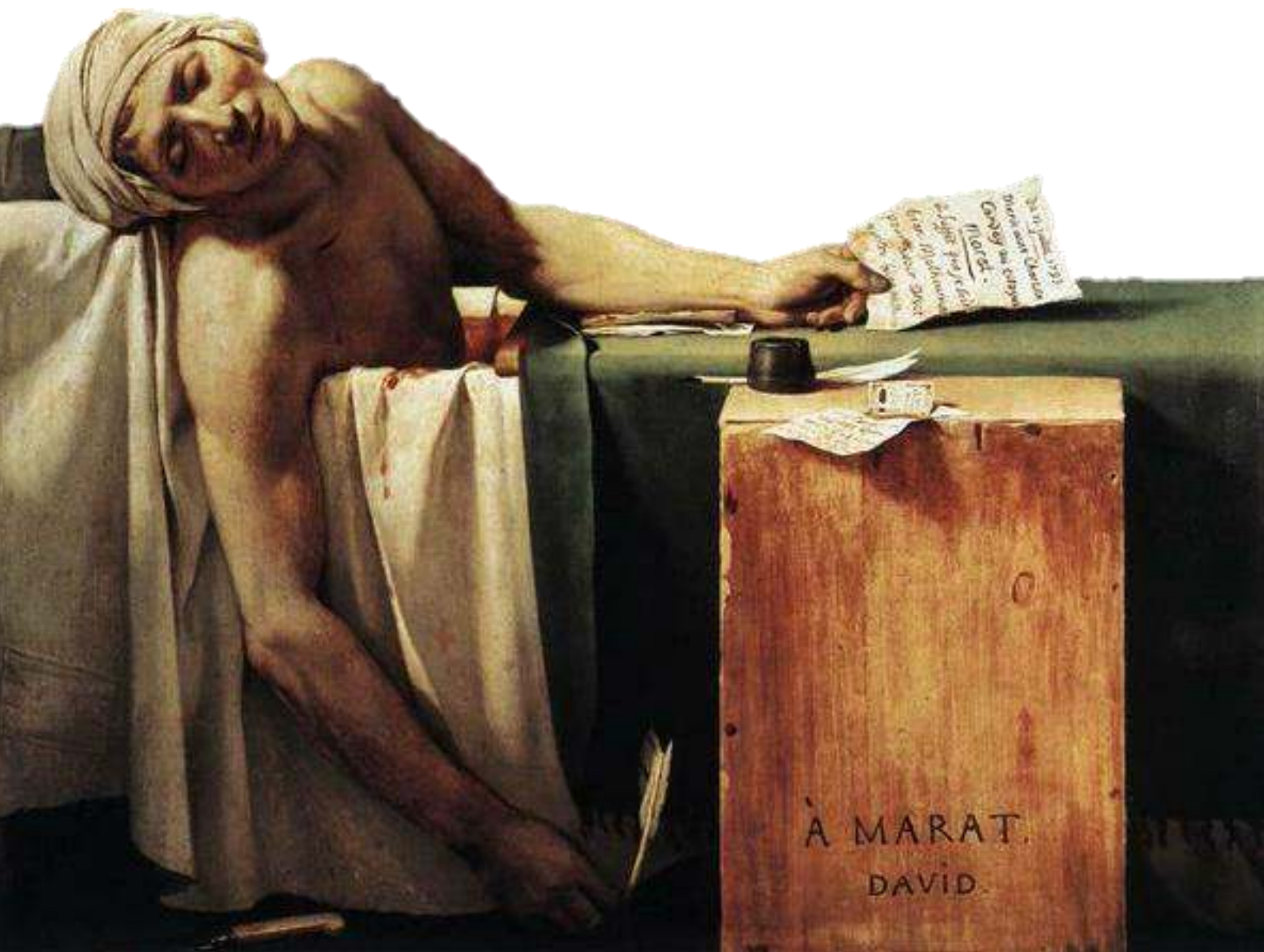
İzin ver şiirlerim beni anlatan
bir grafik olsun. (Ve onlar
vücutlarını alçaltan o sıraya
girmeye devam ediyorlar. Tam ortada
kendini bomboş hissedeceksin. Ölü
bir adam.

Ancak
öl çok geçmeden, Yârim. Eğer
kendin için sahip olduğun
şey, bedeninin
sonunu
ertelemiyorsa.

İNTİHAR

A b c d e f
g h i j k l
m n o p q r
s t u v w
x y z

Louis ARAGON.

ÖLÜM

...

Durup dururken simitçi çığlığı gibi

Aklıma geldi ölüm

Oysa ki benim Üniversite kapısında

Dökülen yapraklara şiir yazmaktı

Düşündüğüm.

Şehit Süleyman ULUÇAMGİL.

bile bile dış bile biledim

*on beş kere açtı göğsünü
on beş kere örtüldü.
onbeşlerin hepsi
bir komünist gibi öldü*

TÜRK MÜSÜN GÂVUR MU? / BÖYLE SUAL OLUR MU?

Hazreti Peygamber Hendek Savaşı sırasında bir Türk çadırı kurmuş ve bu çadırda kalmıştır.

Yine bir ramazan ayında bir Türk çadırında itikâfa girmiştir.

Bir gün ashabı, Hazreti Peygambere "Mevâlî nedir ya Resulallah?" diye sormuş, Hazreti Peygamber de "Onlar sizin azatlılarınızdır. Yani Fâris yönünden gelecek olan bir kavimdir ki şöyle diyecekler: 'Ey Araplar, siz fazla taassuba kaçtınız.' Siz bunlara gereği gibi hak tanımazsınız. Sizinle hiç kimse birlik kurmayacaktır" buyurmuştur. Mevâlî olan, yani Arapların azatlısı olan birçok kavim var. Fakat burada Peygamber Efendimiz Fâris yönünden gelen bir kavme işaret ediyor. Burada Horasan tarafları mühim.

Tebliğe başladığı sıralarda, inanmayan bir grup, Peygamberimizi Akhun topraklarına, Horasan civarına sürmek istemiştir. Bunun üzerine Peygamber Efendimizin amcası müşriklere cevâben yazdığı şiirde şöyle demektedir: "İşleri karma karışık etmeden ne Mekke'yi terk ne de buralardan Türk yurtlarına göçüp gideceğiz."

Yezid'in adamları hazreti Hüseyin'i Kerbelâ'da muhasara altına aldığı anda, Hüseyin radiallahûanh, Yezid'in adamlarından Ömer bin Saad'a şöyle demiştir: "Ey Ömer, benim için üç şıktan birini seç; ya beni bırakırsın geldiğim gibi geri dönerim ya Yezid'e emniyetle gitmemi sağlarsın, elimi onun elinin üstüne koyarım ya da Türk yurtlarına çekip gitmeme müsaade edersin. Orada kalır ve ölünceye kadar cihat ederim."

Hazreti Peygamberden önce Orta Asya'da Horasan civarında ve diğer birkaç coğrafyada töreye bağlılıklarından ötürü kendilerine 'Török' denen

insanlar vardı. Bu Törökler, Hazreti Peygamberden önceki peygamberlerin şeriatlarından haberdardılar ve bir 'şey'le karşılaştıklarında o şey töreye uygun mu değil mi (haram mı helâl mi) diye bakıyorlardı.

Kur'an nâzil olduktan ve Hazreti Peygamber Kur'an'ı tebliğ ettikten sonra Törökler ve Orta Asya'da bulunan diğer topluluklar, İslâm'la tanışarak Müslüman olmaya başlamıştır. Arapça'da ö harfinin olmayışından ötürü ve Kur'an ile ortaya çıkan sarf ve nahiv sayesinde Török ismi de Türk şeklini almış ve bu sayede bu topluluklar artık Türk olarak anılmaya başlanmıştır. Göçebe bir topluluk olduklarından, basit düşünen, sade konuşan ve töreye uyan (helâl mi haram mı?) bu insanların haricindeki kimseler, Müslüman olmadıkları için başka isimlerle anılmalıydılar. Türk, dini tanıyan mânâsında kullanıldığı için, Tat (Tatar), dini tanımayan; Kalmuk, kalan, yani dini seçmeyen, eskide kalan; Türkmen, Türk'e benzeyen mânâlarında kullanılmıştır. Yani bir topluluk ne kadar Müslüman olabilmişse o kadar Türk olmuştur. Doğuştan yahut kültürle oluşan bir şey değil bu. Tamamen insanın tercihiyle alâkalı. Moğollar Müslüman olunca onlara Türk denmiş, Müslüman olmayanlarına ise Tatar denmiştir. Yani Müslüman olduysa, dini tanıyan; olmadıysa, dini hiç tanımayan olarak adlandırılmışlar, yaptığı tercih neticesinde lâıyk oldukları isimle anılmışlardır.

Bu Türklerde esas olan şey töredir, adalettir. "Akıyatsız ataga / Han da bolso calınba / Ölüp ketsin öz kızı / Ümüt kılıp taarınba", yani "Adaletsiz babaya / Han da olsa yalvarma / Ölürsün ölsün öz kızı / Umut edip darılma" denmektedir bir Kırgız efsanesinde. Akıykat,

yani hakikât, Kur'an'dan alınmış bir kelimedir ve adalet mânâsında kullanılır. Bu Orta Asya kavimleri Kur'an ile ne kadar münasebettar olabildiyse o kadar Türk olmuştur. Peki Orta Asya'ya nereden yayıldı Kur'an? Nasıl yayıldı da oradaki kavimlerin dilleri, kültürleri, her şeyleri Kur'an-ı Kerim'le şekillendi?

Resulü Ekrem'in soyu, hazreti Ali'nin, Hasan ve Hüseyin'in şehit edilmesinden sonraları Horasan'a göçmeye başladı. Esas büyük göç ise 300'lü yıllarda oldu. Orada âlim yetiştirmeye başladılar. Daha sonra Moğolların istilâlarıyla birlikte bu insanlar Anadolu'ya göçmüşlerdir. Bu bakımdan Resulü Ekrem'in ilmi, hazreti Ali yoluyla Horasan erenlerine, oradan Rum abdallarına ve Anadolu dervişlerine intikâl etmiştir. Türklük bununla vücut bulmuştur. Bu yolu takip ettiği, Kur'an'a bağlı kaldığı, takvadan ödünç vermediği nispette Hazreti Peygamberin vârisi olmuşlar, o nispette Allah onları aziz kılmıştır. İslâmı müşerref olmayan, dinden nasibini almamış kimselere ise hiçbir zaman Türk denmemiştir.

Kaşgarlı Mahmud, Divan-ı Lügatü't Türk'te şöyle der: "Geldi bana gâvur bir tat, hemen vurdum öldürdüm, parçaladım onun etin, kurda kuşa yem kıldım." İşte bunu diyebilen adam Türk'tür.

Bizlerin, kendilerine hiçbir zaman Göktürk dememiş insanlara, "Göktürk" dememizin; Gagavuzlara "Gök Oğuz"; Hazarlara da Türk dememizin bir sebebi var muhakkak. Bize bunları söyleten Türkolojidir. Dinden, yani tercihten bağımsız, tamamen soya sopa dayalı bir Türklük ancak bu şekilde bize kabul ettirilebilirdi. Çünkü gâvur, işlerini böyle yürütüyor. Onu vurup öldürecek imânı olmayan bizler de kabulleniveriyoruz.

Firengistan'ı seyran eylemeye inen Karacaoğlan, onlar hakkında "Akılları yoktur küfre uyarlar / İmanları yoktur cana kıyarlar" diyor. "Gâvurun akli olsa Türk olurdu" diyoruz biz de. Ama sonra bazılarımız onun dediğini yapıyor, onun söylediğine inanıyor. Müslüman olmadan şahsiyet kazandığına inandığımız atalarımız var artık.

Bizler şahsiyetimizi şiir ve musikî ile kazandık. Türk şiiri ve Türk musikîsi. Yunus'un açtığı yoldan ilerleyen şiirimiz, Farslardan çok daha üstün bir noktaya geldi. Tarihte kafiye şiirin ilk örnekleri Farsçada görülmüşken, kafiye'nin yanında ek olarak ilk redifli şiirler Türkçeden neşet etti. Yine aynı şekilde İtrî'nin açtığı yoldan ilerleyen musikîmiz, dünyadaki sistemli iki musikîden biri oldu: Batı musikîsi ve Türk musikîsi. Buradan

bakıldığında, şiirimiz de musikimiz de Horasan Erenlerinin, dolayısıyla da Hazreti Peygamber soyunun yetiştirdiği kimselerin, fütüvvet ehli insanların tesiriyle kurulmuştur.

Bizim şiirimiz de musikimiz de 'aşk' üzerine kurulmuştur. Bu meseleyi bir dahaki yazıda daha etraflıca işleyeceğim. Şiirimizin muhteviyatını oluşturan bu 'aşk' ile ilgili şimdilik birkaç şey söyleyelim. Eskiden hakikî aşka ulaşmanın yolunun mecazî aşktan geçtiği düşünülüyor, bu yüzden de âşık olana hürmet ediliyordu. Âşıklara saygısızlık olmazdı. İmrenilirdi. Zira aşk, riyasızlık demektir. "İlim, müminin yitik malıdır. Nerede bulursa alır" ve "İnsanların ilk kaybedeceği ilim haşyettir" buyuruyor Peygamber Efendimiz, sallallahû aleyhî ve sellem. İlim, aşkla yapılan bir şeydir. Aşksız yapılan işe ilim; hissini, aşkını kaybeden kimseye de âlim diyemeyiz bu yüzden. İnsanların kaybedeceği ilk ilim olan haşyet ancak aşkla kazanılan bir şeydir. Haşyet ise riyanın panzehridir. İnsanlar ancak bu şekilde riyadan kurtulabilir. Bu yüzden bütün bir divan şiiri, bir kişinin güzelliğini över ve bu yüzden riyakâr sofuları, rindleri çıldırtırdı. 'Ben Çünkü Solcuyum'cuların iddia ettiği gibi, Avnî'nin, Ömer Hayyam'ın ateist filan oluşundan değil.

Bu şairler, âşık olduğu, huşu bulduğu, riyadan arındığı için hiçbir zaman kimse ile uzlaşmazdı. Aşk onları uzlaşmaz kılıyordu. Zekâtın miktarını sorduklarında Hazreti Ali söyle cevap veriyor: "Size kırkta birdir. Bize ise tüm malımızladır, bir de üstüne kellemizledir." İşte hazreti Ali'nin, kellesini verdirecek kadar kuvvetli uzlaşmazlığı, haşyetinden yani aşkından gelmektedir. Aşk, onun bu yola baş koymasını sağlamıştır. Bu yüzden onun yolundan giden 'müstesna şairlerimiz', aşk ile bir şiir inşa etmişlerdi. Halkın uzlaşmayı daha avamcaydı fakat daha kat'iydi. Halk, Türk olduğu için, Töre'ye bağlı olduğu için, bir şey ile yüz yüze geldiğinde o şeyin haram mı helâl mi olduğunu düşünür, eğer haramsa kat'iyen o şeye bulaşmazdı. Bu yüzden yıllarca ne Kapitalizme ne Demokrasiye ne de İnsan Haklarına karşı müspet bir tavır takınmışlardır.

Türklerin arasında, şimdinin tabiri ile 'otoriter' bir düzen vardı. Ahi babalarına, şeyhlere, dervişlere, onlara karşı duyulan aşktan dolayı itaat ediliyordu. Tabii böyle şeyler söylenince insanların aklına 'Gâvurun Aklındaki İslâm' gibi, bir Hollywood filmi yahut Show TV haberi gibi sahneler geliyordur. Sakallı, pislik, yağlı, cübbeli, el etek

öptüren bir şeyh tipi; karşısında da bir avuç salak, uyuşmuş aptal sürüsü; şeyh, bunları sömürdüğüce sömürüyor, paraları cukk alıyor, halk sefil oluyor, şeyh sefa içinde yaşayıp gidiyor. Bizim böyle şeyler düşünmemizin bir sebebi var elbet: Amerikan çizgi filimleri, kovboy filimleri ve de fazlaca televizyon izleyişimiz. Bunlarla yapılan propagandalar, insanı tanınmaz hâle getiriyor. Bunları izledikçe güvensiz, ümitsiz, Allah'ın belâsı tipler oluyoruz. Tanınmaz hâle gelen insan, insanı tanımaz hâle geliyor. Babasını dahi tanıyamaz hâle geliyor. Halbuki bir Türk, asla boyun eğmez. Hele ki pis işler yapan kimselere hiç boyun eğmez. Çünkü dinden çıkması gerekir bunu yapabilmesi için. Halkı geç, şeyh de asla bir sömürü düzeni yaratmaz. Türkler arasında sömürü düzenini yaratan 16'ncı asırda Osmanlı olmuştur. Her neyse.

Türklerin arasındaki bu 'otoriter' düzen, halkın Ahi babalarına filan itaat etmesini sağlıyordu. Bir yandan da kendi aralarında menfaat peşine düşmüyorlardı. Çünkü Peygamberimiz, "Sizden biriniz kendisi için istediğini Müslüman kardeşi için de istemedikçe (kâmil manada) iman etmiş olamaz" buyuruyor. Parantez içine bakmayın. Bu çok ciddi bir mesele. Yapılan hiçbir şey 'bireysel çıkarlar' falan filan için yapılamaz. Bu iş şimdi bize basit geliyor olabilir, İslâm'ı dinlerden bir din; dini de Allah'la kul arasında, hayatta hiçbir karşılığı olmayan soyut bir şey olarak düşündüğümüz için bu böyle. Ama o zamanın insanında böyle bir anlayış yoktu. Halk, alt tabaka, avam asla böyle düşünmez. Müslümanlığı tek şerefli olma imkânı sayar. Günah işlerse bunun pişmanlığını yaşar. Arsızlık yoktur. İnsan utanmıdıktan sonra her haltı yer. Yiyor da nitekim. Fakat o dönemin insanında böyle bir şey yok. Şu anda da büyük bir kesimde yok.

İşte bu anlayış, halkı uzlaşmaz kılıyordu. Osmanlı bu yüzden ona "Etrak-ı biidrak"; gâvursa bu yüzden "*Unspeakable Turk*" diyordu. Hristiyan ve Yahudilerde ise böyle bir durum yok. Onlar sürekli olarak bir uzlaşma alanı temin etmeye çalışır. İnsan Hakları, Demokrasi, Kapitalizm bunun üç temel örneğidir. Bu yüzden tasavvuftan bir dünya dini yaratmaya çalışıyorlar. 200 liramızın arkasında bu yüzden "Sevelim, sevillelim" yazıyor. Bu yüzden başımıza her zaman 'uzlaşılabilir' tipte adamları getirdiler 16. asırdan itibaren.

Peki, bu uzlaşmacılığın altında ne yatıyor? Niçin 'respect' kelimesi pek revaçta?

Bunlar, birbirlerinin başarısızlığıyla başarılı olan insanlar. Yani ancak arkadaşını satarsan başarı elde edebiliyorsun. Sınıf arkadaşınla yarışıp, onu alt edebilirsen ancak o işte çalışabilirsin. İş arkadaşlarının arasından sıyrılman, onlara kazık atman lâzım terfi yahut zam alabilmen için, hatta bir iş sahibi olabilmen için. Eğer bunu yapmazsan onlar sana aynısını yapacak. Eğer onların içlerindeki azınlıkları kıskırtmazsan onlar sendekileri kıskırtacak. Sistem bu. Adamlardan neşet eden düzen bu. Bu yüzden kafaları bir tek kâr-zarara çalışıyor. Çünkü bir tek bu dünya var. Öbür dünya diye, adalet diye, din günü diye bir şey yok. Ahiret inancı yok. Ahiret, insanı diri tutar. Öyle birilerinin iddia ettiği gibi kişiyi tembelleştirmez. Ahiret inancı olmayan insan için her yol mübahtır. Tabii eğer gücü varsa. Yoksa 'ateyiştım ama iyiyim, bakın göyüyoyşunu' diye ortalıkta gezen tiplerdendir. Ahiret demek, bir milyon kişiyi öldüren bir diktatörün (bir milyon cana karşı bir can ile kısas yapılması adaleti sağlayamacağından) ahirette Allah tarafından en adil cezaya çarptırılması demektir. Fakat ahiretsiz bir insan, bunun asla olmayacağını, bu sözlerin eskilerin masalları olduğunu söyler. Gâvur bu yüzden gâvurdur. Firavunlaşan bir kimseyi bu yüzden Firavun'un yöntemleriyle öldürürler. Öldüreni öldürürler. "*If somebody kill my son, that mean somebody gettin' killed.*"

Gâvur, ahiretsiz olduğu için birilerine kazık atarak para kazanmayı tabii karşılar. Para dediğimiz şey borçtan ibarettir. Şu an dünyada 1 milyon dolar para varsa, 600 milyar dolar borç var. Yani para bütün borçları kapamaya yetmiyor. Ortada hiçbir zaman ödenemeyecek borçlar var. Bu yüzden herkes kurtulamayacak bu borçlardan. Arada kurtulanlar olacak yalnızca. İşte o kurtulan ben olayım diye komşusuna kazık atıyor adam. İşte tam da bu yüzden 'respect' kelimesine ihtiyaçları oluyor. Eğer saygıyı ön plana çıkartmazsa kendisi saygı göremeyecek çünkü. Eğer sevelim sevillelim demezse ilk başta kendisinin ipi çekilecek. Bu yüzden televizyonda iyiliği, hayırlı şeyleri savunduğunu gördüğünüz herkes, o hayırlı şeyden kâr sağlayan kimselerdir. Ve aslında o hayırlı şey gerçek mânâda uygulanmış olsa ilk başta kendisine zarar verecektir. Meselâ İslâm'ı savunan adamlara bir bakın. Bunlar, şeriat geldiğinde, bırakın kolunun kesilmesini, kellesi uçacak ilk insanlardır. Aynı şekilde bakın sosyalizmi savunanlara. Sosyalist bir düzen geldiğinde ilk kendisi cezalandırılacak tipler bunlar,

toprak ağası falan filan. Yine bakın milliyetçiliği savunanlara. Milliyetçi bir devlet kurulsaydı ilk olarak bunlar vatan hainliğinden müebbet yer. Kayı Boyu diye ortalıkta gezen tiplere bir bakın. Neredeyse hepsi, Osmanlı düzeni geldiğinde ilk başta idam edilecek kimseler. Eğer bu adamları, bu kavramları savunması için ön plana çıkartmazsan, bu kavramlar halkta gerçek mânâsını bulur ve bir ümit olarak yeniden doğar. Mühim olan şey ideoloji değildir bu noktada. Mühim olan, halktaki ümidin yeşermesi, gayretin artması, tembelliğin yok olmasıdır. Bu da ilk başta 'sevelim, sevelelim' diyen tiplerin idamıyla başlayacak bir şeydir. O yüzden bu uzlaşma alanı, her zaman güçlünün işine yarar.

"Düşmanın silâhıyla silâhlanın" diye uydurulan, hadis diye ortaya atılan bir devlet istihbaratı var, çok meşhur. Bu söz, Kur'an'a tamamıyla zıt, tam bir Şîî beyânatı. Uzlaşmacılığın daniskası. Müslümanlar düşmanın değil, dostun silâhıyla silâhlanır. Dostun imânını arkasına alarak savaşır. Aksini söyleyenler, bize, elimizdeki silâhı attırıp, düşmanın kullandığı silâhtan satmak ve kendini meşrulaştırmak için söylüyor. Kâfirle uzlaşmak diye bir şey olamaz. Onları dost edinmemek demek, onların itikatlarını, dolayısıyla da davranışlarını devşirmemek, onlara benzememek demektir. Kapitalizm, İnsan Hakları, Demokrasi bizi onlara benzetir. Çünkü bir uzlaşma sahası elde ederler. Bu saha da seni yavaş yavaş onlara benzetir, teslim olursun. Halbuki bir Müslüman ancak ve ancak Allah'a teslim olur. İşte bu teslimiyet de onu uzlaşmaz kılar. Onu 'etrak-ı biidrak', '*unspeakable Turk*' yapar. Yani bir insan Müslüman olmakla, kâfirle uzlaşma sahası elde etmeyeceğini, Allah'tan bir emniyet sahası dilediğini belirtmiş olur. Yoksa, akılları olmayan, küfre uyan kâfirlere benzersin. Bu yüzden biz onların silâhıyla silâhlanamayız. Yıllarca bize kendi silâhlarımızı attırmaya çalıştılar. Şimdi de kendi silâhlarını satmak için uğraşıyorlar. Yaratıkları borç düzeni ile aramızdan toprak ağaları, kodamanlar yaratmaya çalışıyor; hiçbir mahallede yoksul kalmaması diye uğraşmak yerine her mahalleden bir milyoner çıksın diye çabalıyorlar. Bunu da kapitalistçe bir rekabeti çocuklarımıza aşlayarak yapıyorlar. (Bakınız: *Koç ailesi, Marshall Yardımlarından aldığı paranın en son taksidini 2005'te ödemiş*)

Biz, yanımızdaki başarılı olursa başarılı olabiliriz ancak. O kötüyse bizim iyi olma ihtimalimiz yok. İncamız bu. Kendimiz için

istediğimizi din kardeşimiz için de istediğimiz takdirde muvaffak olabiliriz. Bu yüzden bizden gâvur düzeni çıkmaz. Çünkü bizde gâvurun inancı yok. Gâvurun bir ahireti yok. Bu yüzden onlar kendi inançlarını eleştirmeden bir yere gelemeler. İyi bir iş yapabilmek için önce kendilerini, kendi inançlarını eleştirmeleri gerekir. Avrupalılar, ilerleyebilmek, yol kat edebilmek için, dinlerini ayaklar altına almak, kiliseye karşı savaşmak zorundaydı. Başka bir şansı yoktu Avrupa'nın. En nihayetinde bunu da yaptı. Fakat asla o görüşlerini ve yozlaşmışlıklarını terk edemediler. Gâvur hep gâvur kaldı. Çünkü inancı hiç değişmedi.

Reform hareketlerinde başı çeken kimselere bir bakın: Martin Luther King, Erasmus, Franc Sebastian. Bu adamların bu işe kalkışmalarının ana sebeplerinden biri ekonomiktir. Bir sonraki yazıda bahsedeceğim, Hıristiyanlık'ta faizi meşrulaştıran John Calvin, bu reformcuların fikirlerini savunan, en başta gelen aydınlardan biriydi. Zaten bu reformist hareketler burjuva (bankerler) tarafından karşılık bulmuş, burjuva (bankerler) tarafından başarıya ulaştırılmış ve bir tek burjuvanın (bankerlerin) işine yaramıştır.

Martin Luther, Papa'ya isyan ettiğinde, ona (Martin Luther'e) "Sen Türksün. Türklük yapıyorsun" dediler. Bu yüzden o da Türkleri hiç sevmediğini ve aslında Türklerin, kendilerine Allah tarafından bir ceza olarak gönderildiğini anlatan bir kitap yazdı. Papayı, dolayısıyla Katolikliği eleştirerek protesto eden, Protestanlığın kurucusu olan Martin Luther bir yandan düşman olarak hem Papa'yı hem de Türkleri gösteriyor, bir diğer yandan da Yunus Emre okuyordu. Kendisine bir İtalyan rahip tarafından ulaştırılan Yunus Emre'nin şiirlerini bir gün Erasmus ve Franc Sebastian'a göndermiş ve "Bu genç Türk derviş dinde reformu ve rönesansı bizden yüzyıl önce gerçekleştirmiş. Bu şiirleri çevirin ve dağıtın" diyordu. Bu, beyhude bir çabaydı. Yunus'u anlayacak bir tek şarkiyatçı yoktu. O yüzden Karacaoğlan bu olaydan yüzyıl sonra "*Akılları yoktur küfre uyarlar*" dedi. Küfür, kaderden kaçmaya çalışan tragedyalardan geliyordu. Kaderinden kaçmaya çalışan gâvur, Allah'la yarışa girmeye kalkışıyor; riba ve bilumum şeyle birlikte de Allah'ın âyetlerine savaş açıyordu. (Bakınız: *John Calvin*)

Bir Hıristiyan, İsa'nın, Allah'ın çocuğu olduğuna; bir Katolik, papanın vahiy aldığına; bir Yahudi, Allah'la anlaşma yaptığına ve hatta Allah'la

şu an yarış içerisinde olduğuna, zamanla onu yeneceğine inanıyorsa -bunlara inanmıyorsa o kişi niçin Hristiyan, niçin Yahudi, sormak gerek- ve hayatını buna göre düzenliyorsa, bu insan en iyi ihtimalle hoş görülür ve etrafa zarar vermemesi için ağır gözetime tâbi tutularak takip edilir. Çünkü insanın inancı, amellerini belirler. Zâhirden bâtına yol vardır.

Martin Luther King ve arkadaşları kendi inançlarını eleştirerek, inançlarının kurumlarını protesto ederek Protestanlığı kurdu. Bu yüzden Amerika'da, kendilerini eleştirmeden protest olamazlar, protest rap yapamazlar. Eğer yapılıyorsa o iş protest olmaz, boşa mızızlanma yahut kibirlenme olur. Tıpkı protestanlığın ortaya çıkışındaki gibi onlar da kendilerini eleştirmek zorundalar protest olabilmek için. Gerçek protest şarkıları açıp bakın. Killer Mike'ın *Reagen* şarkısı; Kendrick Lamar'ın *Wesley's Theory*'si ve diğer birkaçı daha. Bunların hepsi dönüp kendilerini eleştirir. Zira protest olabilmek için, olan biten kötülüğün kendi inançlarının bir uzantısı olduğunu görmek mecburiyetindelerdir. Ahirete olan inançsızlıklarını, birbirlerinin başarı-sızlıklarıyla başarılı oluşlarını eleştirmek mecburiyetindeler. Bu yüzden de bir uzlaşma alanı elde etmek mecburiyetindeler. Bu yüzden 'respect' diyorlar.

Oralarda nasıl ki kendini eleştirmeden protest olamıyorsan, Türkiye'de de devleti ve diğer çakalları eleştirmeden protest olamazsın. Bu yüzden biz, içimize dışarıdan giren hainleri ifşa ve tasfiye amaçlı eleştiririz. (Bakınız: *Mevlüt'ün yazılışı*) Aksi bir tavır, kopya olur ve halkta hiçbir karşılık bulmaz.

Amerika'daki halk, kendisi de kandırabilmek için kandırılır, kandırılmaya göz yumar. Makam hırsı olmayan bir adamı ise kandırman mümkün değil. Parada gözü olmayan birini parayla kandıramazsın. Onlarda bu hasletler

olduğu için kandırılmaya hazırdırlar.

Burada ise sadece ve sadece insanların inançlarını manipüle ederek onları kullanabilirsin. Para, makam, mülk geçerli değildir. Bir Türk'ün değerleri bunlar olamaz. Bu yüzden gâvurlaşmaya başladığımızda "*Diğer-ı küfrü gezdim beldeler kâşâneler gördüm / Dolaştım mülk-i islâmı bütün viraneler gördüm*" diyor Ziya Paşa. Artık değer yargısı kâşâne olmuş çünkü. Kâşâne varsa, saray varsa, *skyscraper* varsa adamsın.

Velhâsıl Amerika'da bir insan kendini, inancını eleştirmeden iyi biri olamaz. Burada ise kendisine, inancına ne kadar dönebilirse kişi, o kadar iyi biri olur. Mesele bundan ibaret. Gâvur bu yüzden gâvur, Müslüman bu yüzden Müslümandır. Bu ikisinin arasındaki kalın çizgi, ahirettir.

Gâvurun aklı kıttır. Bir yerden sonrasını düşünemez. Niçin iyi davranmalıyım? diye sorar kendi kendine. Kârım için diye cevap verir. Bütün insanların bu yüzden iyilik yaptığını, teşvikler olmadan kimsenin kılını bile kıpırdatmayacağını düşünür. Dinler niye var? diye sorar kendi kendine. İnsanları kandırmak, onları oyalamak ve uy-

turmak için diye cevap verir. Çünkü aklı kıttır. Çünkü gözleriyle düşünür. Gördüğünü geçerli sayar. Çakal'a bir gün sormuşlar, neden çakalsın diye. "Ya ne olacaktım? Anam çakal, babam çakal, kardeşlerim çakal,

amcam çakal, dayım çakal..." diye cevap vermiş. Çevresindeki herkesin gâvur olduğu bir yerde, ben de gâvur olmayacağım da ne yapacağım diye düşünür gâvur. Yediği her haltın, yaptığı her işin altında maddî menfaat yatmaktadır. Çünkü adamın yalnızca bu dünyası var.

Basit bir örnek verelim mesele daha iyi

anlaşılsın diye. Örneğimiz, ilk olarak İngiltere'de olmak üzere diğer tüm Batı ülkelerinde köleliğin kaldırılması olsun. Gâvur çok mu iyi niyetli,

It appears, accordingly, from the experience of all ages and nations, I believe, that the work done by freemen comes cheaper in the end than that performed by slaves.

çok mu ahlâklı, çok mu vicdanlı biridir ki köleliği kaldırmıştır? İslâm köleliği kaldırmıyor, sadece kaldırmayı teşvik ediyor ve "Kölelerinize iyi davranın" diyor. Müslümanlar çok mu vahşi yani?

Batıda köleliğin kaldırılmasının üç sebebi var. Bunlardan ilki ve en mühimi, köleliğin, kapitalizmin aleyhine bir düzen oluşudur. Kölelik kaldırılmadığı sürece kapitalist ekonominin yerleşmeyeceğini, kâr marjının artırılamayacağını söylüyor Adam Smith. Bir kişi eğer bir köleye sahipse, o kişi o köleye ve ailesine bakmakla yükümlüdür. Ailenin her türlü maddî ihtiyaçlarını gidermek mecburiyetindedir. Bu da aşırı masraflı bir şey. Gâvur da bunu bildiği için, ömür boyu ailesine bakmakla yükümlü olduğu köleleri satmış, onun yerine de yalnızca kendisine asgari ücret verdiği ve günün 5-6 saati çalıştığı köleleri satın almıştır.

Köleliğin kaldırılmasının ikinci sebebi ise sosyalizmdir. Avrupa'da gezinip duran sosyalizm hayaleti öyle bir raddeye gelmişti ki, halkın büyük çoğunluğu böyle bir yönetimi istiyor ve bunun için ayaklanıyordu. Bu olayların en fazla vuku bulduğu yer ise İngiltere idi. Bu yüzden kölelik ilk olarak İngiltere'de kaldırıldı.

Üçüncü sebep ise köle isyanlarıdır. Umumiyetle zenci isyanlarından oluşan, kölelerin başkaldırdığı ve çok kanlı biten bu olaylar, köleliğin kaldırılmasındaki başlıca etkenlerden biri olmuştur.

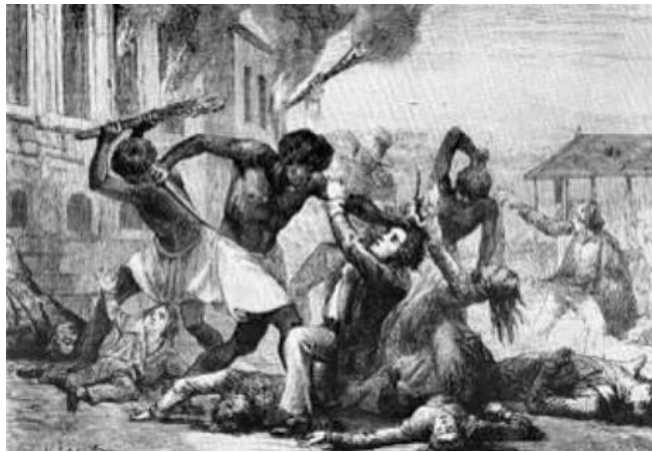
Velhâsıl gâvurun işine öyle geldiği için kölelik kaldırılmış ve onlarla bir tür 'uzlaşmaya' gidilmiştir. Köleliğin yerine de kimsenin kimseyi iplemediği, sahibin köleye bakmak mecburiyetinde olmadığı modern kölelik düzeni yaratılmıştır. Çünkü *"imanları yoktur cana kıyarlar"*.

Şirk, tevhidin zıttıdır. Kâfir kâfirlik yaparak şirk dünya görüşünü ortaya koyar. Bir insan, 'şeyleri' bir bütün olarak değil de ayrı ayrı algılıyor, Aristo mantığıyla düşünüyor ve hatta onları birbiriyle çelişkili, zıt görüyorsa o kişi gerçeklerin üzerini örtüyordur. Meselâ Yunus Emre'nin, *"Ben gelmedim dava için / Benim işim sevi için"* mısralarını alıp, diğer şiiirlerinden ve hatta tarihten kopararak, buradan bir

çeşit 'apolitiklik' çıkarıyorsan; *"Yetmiş iki millete bir gözle bakmayan / Şer'in evliyâsıysa hâkikatte asidir"* mısralarından sosyalizm çıkarıyorsan; *"Sevelim sevillelim"* mısralarından hümanizm çıkarıyorsan henüz tevhid dünya görüşüne sahip olamamışsın demektir.

'Modern dünya' dediğimiz şey şu anda, gerçeğin üzerini tamamen örtme üzerine kurulmuştur. Her 'şey' bütünden koparılarak düşünülür. Örnek vermek gerekirse; tıp ve ilaç sektörü, insanın bir bölgesini bütünden kopararak, onu düzeltmeye çalışarak işlerini yürütür. Örneğin böbrekteki bir rahatsızlığı gidermek için bir tedavi, bir ilaç icat ederler ve görülür ki bu tedavi böbreğe iyi gelirken, diğer organlara zarar veriyor, meselâ insanı kısırlaştırıyor. Bu yüzden hiçbir parça bütünden koparılamaz. Buna zihin de dahildir. Zihin, mutlak bir zihnin parçasıdır. Bunu akledemediği nispette felsefe, şirkten uzaklaşabilmiştir. Çünkü şirk yalnızca Allah'a karşı yapılan bir şeydir. Bunun böyle olmadığını düşünmek, dinin hayattan bağımsız bir şey olduğunu, ayrı bir yeri olduğunu, nasıl ki insanların kültürel, sosyal hayatları varsa dinî bir hayatlarının da olduğunu zannetmeye yol açar. Bu yüzden gâvur, 'Tanrı varsayımına' gerek

duymaz. Bu yüzden köleliği kaldırır. Allah emrettiği için değil, kendi kârı için. Bu yüzden öksüzü, yetimi, yoksulu doyurmaz. Bunları bırak, kendi çocuğuna dahi insan muamelesi yapmaz. Çünkü ahiretsizdir, şiiirsizdir, kalpsizdir. En iyi ihtimalle ödev ahlâkını mantıklı bulur. Çünkü yalnız dünya hayatı olan

Nat Turner İsyanı, ABD, 1831

biri için ancak uzlaşmacı bir yaşam mantıklıdır.

Bize tamamen ters olan bu tip fikirler nasıl oldu da artık bize de mantıklı gelmeye başladı? Ne oldu da ateist bir ahlâk peşine düştük? Ne oldu da Allahsız Yahudilerin peşine takıldık?

BEN BİR TÜRK OĞLUYUM / ARAR SENİ BULURUM

İsmail Hakkı Bursevi bir menkıbe anlatıyor: "Âdem'in cennetten çıkma vakti gelince Cenab-ı Allah bunu haber vermesi için Cebrail'i gönderir. Cebrail durumu Âdem'e bildirir. 'Âdem tınmaz' yani emri duymazlıktan gelir. Cebrail durumu Allah'a bildirince Allah Teâlâ Cebrail'e: 'Git Âdem'e lisân-i Türkî ile söyle der. Cebrail gelir ve Türkçe olarak cennetten çıkma emrini tebliğ eder. 'Âdem cennetten lisân-i Türkî ile 'kalk' demekle kıyam idip çıkmıştır. Zira ahir zamanda tasarruf Türk'ündür.'"

Selçuklu hükümdarı Alparslan diyor ki: "Biz Türkler saf Müslümanlarız. Bid'at nedir bilmeyiz. Bu yüzden Allah bizi aziz kıldı."

Bir hocamız şöyle bir olay anlatıyor: "Osmanlı'nın ilk zamanlarında, Türk orduları yenik düşsün diye, düşmanlar harp öncesinde Türk komutanlarına Rum karıları göndermişler. Bu Rum karıları bir gece boyunca Türk komutanlarının çadırında sabahladıktan sonra geri geldiklerinde düşman askeri içlerinden bir tanesine sormuş: 'Ne oldu? Yattınız mı? Ayarttın mı onu?' Rum kadın da evvelâ komutanın çadıra girdiğini, sonra komutanın gelip kendisini gördüğünde, kalkıp toparlandığını, yatağı güzelce hazırlayıp, 'Buyur kızım, yat uyu' diyerek ona yatağı gösterdiğini, bu kadın yatınca da adamın gelmediğini, ayrı bir yerde 20'şer dakika kadar uyuklayıp uyuklayıp uyandığını ve her uyanışta da bir lâmbanın alevine elini sokup sokup çıkardığını anlatmış. Ezcümle kadına asla el sürmediğini, ona kendi kızı gibi davrandığını söylemiş."

Yine söylenene göre Rumlar, kötü yola düşen bir Rum kadını anlatmak için "Çok güzel Türkçe konuşur o" derlermiş.

Bizzat oraya giden birinden duyduğuma göre, Ukrayna'da rastgele gittikleri bir genelevin duvarında yalnızca Türk ve İsrail bayrağı asılıymış ve Ukraynalı fahişe kadın onları "Merhaba, hoş geldiniz" diyerek Türkçe olarak karşılamış.

Söylenene göre Orhun Kitabelerinin bir yerinde şöyle yazıyormuş: "Çinlilerin tatlı sözüne, yumuşak ipeklisine kanıp Türk halkı, çok sayıda öldün. Türk halkı, mutlak öleceksin."

Yine söylenene göre Türklerin ataları 'Türk' olduklarında yani İslâm'a girdiklerinde eski alışkanlıklarını kolay kolay bırakamamışlar. Meselâ adam harbe gider, dönüşte de zaferi kutlamak için

içki içermiş. Yani hem namaz kılarlar hem de içki içermiş.

Tüm bu şeylerden ne anlayacağız? Benim anladığım şey şu: Türklerin ataları İslâm'a girerken heterodoks Sünnî idiler. Şimdi de İslâm'dan uzaklaştıkları -belki de çıkıyor oldukları- için heterodoks Sünnîler. İslâm'dan evvel 'Çin'in ipeklisine' kanan bu insanlar, İslâm ile müşerref olduğunda zinaya, haram bir kadına asla yaklaşmayacak bir takvâya erişiyor, şimdi İslâm'dan çıkıyor mu ki kerhanelere Türk bayrağı astırmış, gâvur karılarla zina etmekten utanmaz olmuş? Eskiden tasarruf Türk'ündü, şimdi İslâm'dan çıkıyor mu da şatafat hoşlarına gider oldu? Bid'at nedir bilmezdi Türkler, artık küfre mi battılar da 72 milletten (bi'dat milletinden) biri olmaya can atar oldular? Türk bu mu? Bu adamlar mı Türk?

Karacaoğlan'dan ve onun ölümünden bahsetmiştim. Tekrar bahsedeyim.

Karacaoğlan aşiret beyinin kızına âşık olmuştur. Beyin akrabası olan bir adam da bir gün bu kızı çadırına hapsedmiş, bunun üzerine Karacaoğlan da bir mağaraya girerek bir daha çıkmamıştır. Kızı hapseden kişi ise aşiret tarafından linç edilmiştir.

Şimdi bu anlatılarda üç öge var: Karacaoğlan, kızı hapseden adam ve ahali. İşte şimdi o kızı hapseden adamların çoğaldığı bir zamandayız. Peki, bu neden böyle oldu? Ahalinin sesi mi kısıldı, kayıp mı oldular, Karacaoğlan gibi intihar mı ettiler, yoksa o adam gibi zalim mi oldular?

1- Asker olan Türk milleti 19-20'inci asırlarda çok fazla savaşa girdi. Özellikle Seferberlikte ve İstiklâl Harbinde yüz binlerce şehit verdik. İstiklâl Harbine gidip, cenk edip Hakkın rahmetine kavuşan insanlar şehit oldu. Bir de harbe gitmeyenler ve harpten kaçanlar vardı. Harbe gidip de cenk edenlere 'iyi insanlar' diyelim. Harbe katılmayanlar ve harpten kaçanlar da 'kötü insanlar' oluyorlar hâliyle. İşte bu savaşların yakın zamanlarda çokça yaşanması ve iyi insanların çoğunun şehit düşmesi, iyi insanların azalmasına sebep oldu. Daha kötüsü ise savaştan kaçanların veya savaşa gitmeyenlerin yaşamaya devam etmesi kötü insanların bal gibi yaşamalarına sebep oldu. İşte bu olay, ahalinin azalıp, ırz düşmanlarının çoğalmasının birinci sebebidir. Neyse ki henüz elimizde şehit evlatları var, öyle değil mi? Ha, bir de onun bunun evlatları var. Bunlara ne oldu?

2- Reformlar, inkılaplar falan filan oldu. Türkçe, konuşulduğu gibi yazılan değil, yazıldığı gibi konuşulan bir dildir. Bu da bu dilin esasen âlimler tarafından halka öğretilmediğini gösterir. Yani aydınlar Türkçeyi halktan öğrenmemiş, halka öğretmiştir. Âlimlerin ve şairlerin önce yazdığı, sonra da söylediği dili tekellüm etmiştir halk. Bu yüzden Türkçe bilmek için sarf, nahiv ve aruz bilmek gerekir. Aydınlarımız bu dili bunlar sayesinde oluşturabilmişlerdir. Tabii aydınlarımız derken 13'üncü asrı kastediyorum. Her neyse. Demek istediğim, âlimin, hiçbir millette olmadığı kadar mühim bir yeri vardır bizde. Diğer milletlerin dilleri, kültürleri vesaire, var olan bir şeyin üzerine inşa edilmiştir, bu bakımdan oradaki aydın, halkın -ama umumiyetle burjuvanın yahut kralın- ağzının içine bakar. Bizde ise halk, aydının, tâbiri caizse, ağzının içine bakar. Yani bizde âlimler ve şairler, halkın karakterini belirlemiştir. Fakat bir yerden sonra burada bir kopuş yaşandı. Bu kopuş, aydınlardan kaynaklanıyordu. Batının az biraz üstün olduğunu, orada da belki iyi şeylerin var olabileceğini düşünmeye başladıkları anda, İslâm'ı bir bütün olarak görmeyi bıraktılar. İşte bu, onların halktan kopmasının ilk

adımlarıydı. 16'ıncı asırdan bahsediyorum. 19-20'inci asırlarda ise bu iş ayyuka çıktı. Halktan kopmayan yalnızca bir avuç aydın kalmıştı elimizde. Daha da mühimi, halk bir türlü vazgeçmemişti 13-15'inci asırlardaki aydınlardan. Bu yüzden bizde yapılan reformlar, 'devrimler' ilk olarak dilimize, yazımıza, şiirimize, musikimize el attı. Bu iş, kalan bir avuç aydının memleketi terk etmesine sebep oldu. Diğerleri de sistemin içerisinde eriyip gittiler. Gel zaman git zaman, artık hiçbir aydını kalmayan halk, hâlâ 13'üncü asırdaki aydınları taklit eder durumda. Fakat onlara giden yollar da tıkanmaya başladığı için, kalan o şehit evlatlarının da bir kısmı bu kimselere kurban gitti.

3- Şehit evlatlarının durumu buyken diğerlerinin sayısını artıran şeyler de oldu. Bunlar, kriptolar. Sabetay Levi'den tutun Ermeni dönmelerine kadar olan çoğu insan Müslüman olmak mecburiyetinde kaldı. Birçoğu da bu işi daha kârlı gördüğü için Müslüman oldu. Bu yüzden de bol bol Müslüman Yahudimiz, Müslüman Protestanımız, Müslüman Katoliğimiz filan peydah oldu. Üstelik bunlar, şehit oğluymuş gibi yaparak halkın arasında yer edindiler, geçimlerini sağladılar yıllarca. Bu şekilde de ahali görünümünde ırz düşmanları çoğaldı. Namaz kılıyor diye adam sayılan kimselerin sabah ve yatsı namazlarını kılmadığını kimse çakmadı bunca sene. Zira yalancının mumu yatsıya kadar yanardı.

Her şeye rağmen millet kendisini muhafaza etti. Yalnızca, o fütüvvet ehli olan, kalplerinde gerçek bir iman taşıyan şehit evlatları git gide tesirini yitirdi. Etrafındaki müşrikler ve münafıklar da gittikçe arttı. Osmanlılar takvayı terk edip fetvaya, şeriatı terk edip örf ve âdete bel bağladığı için helâk oldu. Peki, bu durumda Türk milleti ne yaptı?

"Türkmenlere dikkat et. Devlet yıkıp devlet kurmuş kimselerdir. Devletin kendi devleti olmadığını anlayınca yıkıp yenisini kurarlar" diye öğüt veriyor bir Osmanlı, padişaha.

Mesele böyle olunca gâvura düşen görev, Türk'ün aydınını, siyasetçisini devşirmek, bu sayede de onu 'Orhun Yazıtlarındaki Türk'e benzetmek oluyor.

Biraz önce, gâvurun, kendisini, kendi inancını eleştirmeden protest olamayacağını, bizimse etrafımızdaki çakalları eleştirmeden 'protest' olamayacağımızı söyledim.

Amerika'nın başındaki en büyük 'belâlardan' birisi olan zencilerden bahis açalım imdi. 1980 senesinde Nikaragua'dan ABD'ye, ABD hükümeti tarafından ilk kokain getirildi. Ve bu uyuşturucu doğrudan doğruya Afro-Amerikalılara verildi. Bu yüzden Oliver North ve o dönemin başkanı Reagan, Afro-Amerikalılar tarafından hiç sevilmez. Reagan

Reagan'ın yardımcısı Goerge Bush ile Medellin Karteli Manuel Noriega'nın buluşması, 1983

isimli şarkısında bunları anlatan Killer Mike, birdenbire şunları söylemeye başlıyor:

*We exploit the youth, we tell them to join a gang
We tell them dope stories, introduce them to the game
Just like Oliver North introduced us to cocaine
In the 80's when the bricks came on military planes*

(Faydalandık gençlerden, onlara bir çeteye girmelerini vâzettik
Onlara uyuşturucu hikâyeleri anlattık, onları bu düzenle tanıştırdık
Tıpkı Oliver North'un bizi kokainle tanıştırması gibi
80'lerde torbalar askerî uçakla getirilirken)

Onlarda o senelerde rapçiler eliyle bu yapıldı çünkü genç zenciler arasında yavaş yavaş popüler olan şey buydu: Rap müzik. Bizde ise bu işler şiddetle karşılık bulacağı için önce halkın arasındanmış gibi gözükken kimselerce yürütüldü uyuşturucu işi. Bu yüzden uzun seneler yalnızca ülkücüler ve bilumum grup hâkimdi uyuşturucu satışına. Daha sonra iş, PKK'nın eline verildi. Şimdiyse gençlerin büyük bir çoğunluğunun rap dinlediğini göz önüne alırsak niçin bir anda bu kadar insanın uyuşturucu müziği yapmaya başladığını anlayacaksınız. Bu adamlara torbacılar sponsor olmuyorsa kim oluyor? Ciddi bir davayı üstleniyormuş gibi takılan bu heterojen tipler nasıl oluyor da kendilerini bir kahramanmış gibi sunabiliyor ve dışlanmıyor, küçük görülüyor? Nasıl mı oluyor? Küçük çocuklara hitap ediyorlar da ondan hiçbir halt olmuyor.

Başındaki devletin kendi devleti olmadığını anlayınca Osmanlı'yı yıkıp Cumhuriyeti kurdu Türkler. Fakat Cumhuriyet, orospuluğu ortadan kaldıracak bir düzen yaratacağına, orospuluğu mazur ve hatta şirin gösterecek bir düzeni bize kakalamıştır. Orosputar ve orostopollar itibar kazanmış, halk, kılığıyla, kıyafetiyle, fiilleri ve ilişkileriyle orospu ve orostopollara benzetilmeye çalışılmıştır.

İlk yazılarda altı basamaklı bir oyundan bahsettik. Bu, Osmanlı'nın yıkılması için gâvur tarafından tezgâhlanmıştı. Önce eğitime el atıldılar, kendi okullarını kurdular. Sonra bu okullarda milliyetçi görüşleri aşıladılar. Yunan okuluysa Yunan milliyetçiliği, Ermeni okuluysa Ermeni milliyetçiliğiyle aşılanan. Üçüncü adım, ekonomik gücü ele almaktı. Dördüncü adım ise bu okullara

gönderilen çocuklar sayesinde ayaklanmalar çıkarmaktı. Bu yüzden bu bölgelerde ayaklanan kimseler her zaman yabancı okullarda yetişen gençler olmuşlardır. Yunan çeteleri de Ermeni çeteler de PKK da böyle kişilerden müteşekkildir. Beşinci adım, bu ayaklanmaların bastırılması ya da hafifletilmesi için Osmanlı yönetiminden çeşitli haklar, ıslahatlar, reformlar istemektir. En nihayetinde de bu hakları kullanarak otonomi yani özerklik istediler. Son olarak da bu otonomi, bağımsızlığa dönüştürüldü.

Şu anda da bu altı basamaklı oyuna benzeyen işler cereyan etmekte. Önce eğitime el atılmış ve bir Fransız çocuğu, derslerini hangi bakış açısıyla öğreniyorsa, Türk çocuğuna da aynı bakış açısıyla benzer şeyler öğretilmiştir. Türkiye'de bu sayede, "KoL'nin Eti Yenir mi?" yazısında bahsettiğim üç tip öğrenci yetiştirilmiş ve hâlâ da yetiştirilmektedir.

Birincisi, İmam Hatipliler. Bunlar afyon bir eğitimle, menşei Amerika'da olan, devşirme bir din anlayışıyla yetiştirildiler.

İkincisi, süper liselere gidenler. Bunların büyük bir kısmı, başarılı kimseler olduklarından, genellikle 'beyin göçü' odaklı düşünen kimselerdir. Ben bizzat Ziraat Fakültesinde öğretmenlik yapan bayan bir hocadan, öğrencilerine "Yurtdışına gidin. Burayla hiç uğraşmayın" sözlerini işittim. Bir Ziraat Fakültesi hocası bile bunu söyleyebiliyor. Oturduğu makamı hiçbir sorumluluk bilinci olmadan yöneten ve kullanan, tek motivasyonu para olan insanlar yetişti bu okullardan. Şimdi de onlar öğretmen oldu, yeni nesiller yetiştiriyorlar.

Üçüncüsü, meslek liselerine ve düz liselere gidenler. Bunlar da çoğunlukla, bir baltaya sap olabilmek için, evine ekmek götürebileceği bir mesleği olsun diye devam ettiler bu liselere.

Altı basamaklı oyunun ilk basamağı eğitimdi. İlk önce buna el atıldılar. Gâvur okulları, diğer okullarla birleştiği için, tek başına gâvur okulları üstlenemedi bu görevi. Böyle olunca diğer okulları da gâvurlaştırdılar. Zil sesi olarak kilise müziği çaldı senelerce.

Osmanlı'da okulları, milliyetçi fikirleri yaymak için kullanmışlardı. Burada da öyle oldu. Amerikan İstihbarat Teşkilatı 2016 yılında, Türkiye'de milliyetçi fikirlerin yaygınlaşacağına dair bir rapor hazırlamıştı. Televizyonda bu olay haber oldu. Birkaç ay içerisinde de farklı kanallarda üç tane dizi birden yayınlanmaya başladı: İsimsizler, Söz,

Savaşçı. Bu dizilerden çok önce, 2012 yılında bir başka dizi yayınlanıyordu TRT'de: Bir Zamanlar Osmanlı: Kıyam. Patrona Halil İsyanı işleniyordu bu dizide. Esnaf ayaklanması. 2012'nin aralık ayında birdenbire yayından kaldırıldı bu dizi. İsminin Kıyam olması ilgi çekiyor. Çünkü o dönemde AKP'ye yönelik muhalif sesler iyice yükselmişti. Zaten hemen sonra da Gezi Olayları patlak verdi. Türkiye'nin şu an yeniden Osmanlılaşması isteniyor. Sırf bunun için kanallar kuruluyor, Haber Türk gibi. Fakat o dönemde bu dizinin birdenbire yayından çekilmesinin tek sebebi, dizinin isminin Kıyam olması ve bir isyanı işliyor olmasıdır. Çünkü Gezi Olaylarına gidecek süreçte böyle bir diziye ihtiyaç vardı, nasıl ki şimdi de Diriliş dizisine ihtiyaç varsa. Amerika'dan ithal edilen afyon dinle yetişen bir gürüh da bu dizileri gururla seyrediyor ve Türkiye'nin neo-osmanizasyonuna bir katkı daha sağlıyor. Bu yeni-osmanlı için de 'saray milliyetçiliği' aşılanıyor insanlara tüm eğip bükme (eğitim-öğretim?) kanallarıyla. Bu sarayda, Osmanlı sarayındaki gibi her milletten devşirme milliyetçilik var, bir tek hakikî Türkler sevilmiyor. Çünkü 'idraksiz' tipler bu Türk denen kimseler, uzlaşmıyor bir türlü bu heriflerle.

Eğitimin, halkın 'eğitilmesinin' ardından üçüncü basamak, ekonomik gücün ele alınmasıdır. Bu da ilk kısımda anlattığım serbest piyasa ekonomisiyle gerçekleştirilmiştir. Yine de hâlâ tam bir başarı elde edemediler Türkiye'de. Çünkü bizim kendi düzenimizin kalıntıları hâlâ yaşamaya devam ediyor. İnsanların arasındaki bağ, yastık altında saklanan altınlar ve vadedeli çek, dünya sisteminin istemediği, Türk düzeninden arta kalan birkaç şeyden bazıları.

Dördüncü adım ise reformlar. Birtakım reformlar, ihtilaller, devrimler, yenilikler, yasalar peyda olur. En son reformumuz, Cumhurbaşkanlığı Sistemidir

meselâ. Yeni Anayasa da bir başka reform.

Beşinci adım, silâhlı örgütler. PKK, IŞİD, FETÖ, PYD, YPG, ÖSO, hepsi bu yüzden ortaya çıktı.

Nihâî adımda planlanan ise Türkiye'nin eyaletlere bölünmesi, bu yöntemle de sanki yeni

Osmanlı kuruluyormuş gibi yapılarak, Amerika merkezli bir Orta Doğu devletinin kurulması ve bir anda Türk milletinin ortadan kaldırılması olacaktır.

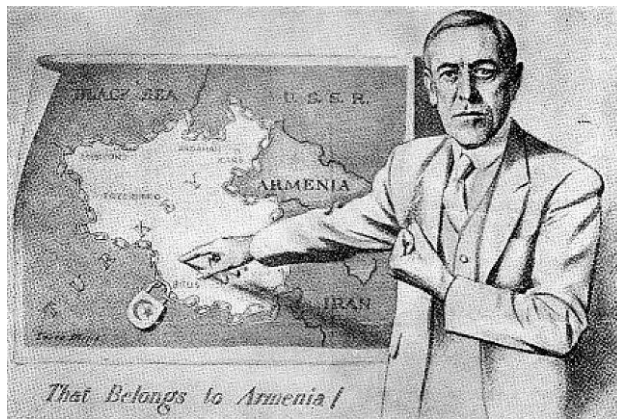
Peki biz Türkler, hamı alınmış atlar mıyız bizler? Koşturduktan sonra bizi biraz dolaştırdılar da sakinleştik mi? Nereye koşturduk? Kim koşturdu bizi? Madem Allah'ın kılıcı olarak anıldık bunca sene, ne oldu da dizginlerimizi gâvurun eline verdik? Kim verdi? Kimse vermiş değil. Devlet ve bilumum tufeyli tayfanın dizginleri onlar. Bizimkiler nerede? Tuzakların en hayırlısını kuranda mı? Kur'an'da mı? Çinlinin ipeklisine, karısına kızına sürmeyen, takvâ sahibi kimseler oluverdik? Nasıl yaptık bunu, hatırlasana. Peki, şimdi ne oldu da kerhânelere Türk bayrağı astırdık? Ne oldu da gâvur karısına/erkeğine meyleder olduk? Bizler Osmanlı mıyız, Türk müyüz? Ne diye Türk denince Osmanlı ya da cumhuriyet, yani illâ ki ısırcı saltanat geliyor aklımıza? Ne oldu da kalmıkları, tatları, İslâm'la müşerref olmamış bâtil milletleri, yahut mürtedleri Türk bildik? Sana "Mağarana dön Şaman" diyenleri ne zamandan beri adam yerine koyar olduk? Ne zamandan beri karakterimizi DNA'da aramaya başladık? Ne zamandan beri kimliksiz kaldık, misâkımızı, milâdımızı, mizâcımızı, mirâsımızı unuttuk? Ne oldu da, ne oldu da? Ne oldu da "Ben bir Türk oğluyum / Arar seni bulurum" mısraları, "Ben bir gariban çocuğam / Arar seni buluram"a dönüştü?

HE LAN, İSYAN

"Misak-ı Millîden taviz verilmesi tabiidir, iyi de olmuştur. Şimdi bırak bu toprak alıp verme saçmalıklarını. Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz?" diyerek Batı Trakya, Selanik, Batum, Kerkük, Musul'dan, en nihayetinde de -yahut en başından- Mekke ve Medine'den vazgeçen kimselerin Meğali İdea,

4t, Kürt Tealî, Siyonizm ve BOP'a bakmasını rica ediyorum.

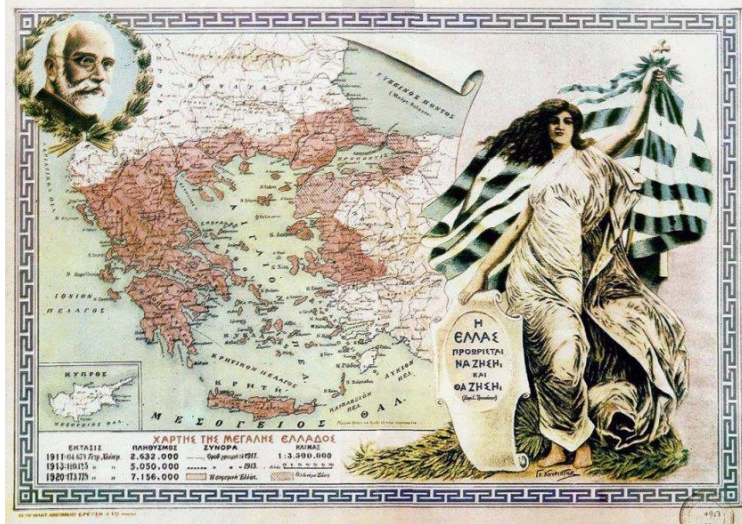
1921'de Sakarya Meydan Muharebesinde ağır mağlubiyet yaşadı Yunanlılar. Kimsenin beklemediği şekilde Türklerin galibiyetiyle

Amerikan Başkanı Woodrow Wilson

neticelenen bu muharebenin ardından, ordu ve komutanlar hazır olmasına rağmen tam bir yıl beklendi. Bir yılın ardından Büyük Taarruz ile Yunanlılar İzmir'den dışarıya itildi. Fakat giderlerken arkalarında, günlerce sürecektir bir İzmir yangını bıraktılar. Ondan önce Sakarya'ya kadar gelişlerinde yakıp yıktıkları köyler de bir yanda dursun. Tüm bunların ardından Yunanlılarla barış istedik. Ve ne olduysa oldu, Batı Trakya alâkasız bir şekilde Yunanistan'a kaldı. Mesele basit bir toprak meselesi değildir. Mübadele yıllarına kadar Batı Trakya'da Türkler çoğunlukta idi. Senelerce "Nasıl olsa Türkler gelip tekrar alacak buraları, bizleri de salâhiyete kavuşturacak" diye düşünerek Yunanistan kimliği dahi almaya gitmeyen Batı Trakyalı Türkleri Yunanlıların eline bıraktık, mesele budur. Sonra can düşmanımız, can dostumuz oldu birdenbire. İzmir Yangınından 12 yıl sonra Venizelos, Atatürk'ü Nobel Barış Ödülüne aday gösterdi. Ama ne hikmetse Meğali İdea'yı çizen, İstanbul'u, Kıbrıs'ı, Ege Adalarını ve Türkiye'nin batısını isteyen de Venizelos idi.

Her neyse. Kıbrıs'ın güneyinde her Rum'a bir ağır silâh temin edilirken; Yunanlılar kendi ülkelerinde Ayasofya'dan daha büyük bir kilise yapmamaya özen gösterirken; birkaç sene evvel Ermenistan'ın başbakanı, "Karabağ'ı biz aldık, Ağrı Dağı'nı almak da size kaldı" diye Ermeni gençlere öğüt verirken; 1927 ile 1930 yılları arasında Ağrı Cumhuriyeti diye bir ülke kurulmuşken; Kürt Siyonizmi ayyuka çıkmışken; Kaz Dağından yani Troya bölgesinden birkaç aile sürekli olarak İngiliz kraliyet ailesinin sebzelerini yetiştiriyor ve buradan kasa kasa sebze İngiliz Sarayına gönderiliyorken; şu anda Türkiye'den toprak talebinde bulunan en az 250

Meğali İdea

sırasında düşmana yardımcı olanlara af çıktı. Eğer şeriat mahkemeleri kaldırılmasaydı böyle bir affın çıkması mümkün değildi. O affedilenler de üst makamlara terfi ettirildi.

1926'nın ekim ayında mekteplerde Türk musikîsi öğretimi yasaklandı. Yasak, 50 yıl sürdü. 50 yıl, yeni bir musikîsinaşın yetişememesi için yeterli bir zaman.

1928'in nisan ayında anayasadan "Devletin dini din-i İslâmdır" şeklindeki ikinci madde çıkartıldı. Hemen ardından aynı sene ağustos ayında Latin hurûfatına geçildi. Şu anda bütün Arap dünyasında kullanılan harfler, İstanbul'da bizim icat ettiğimiz rika harfleridir. Bu yüzden o harfler Arap harfleri değil, Türk harfleridir. Bu harfler yasaklandıktan sonra 1929'un eylül ayında mekteplerden Arapça ve Farsça dersleri kaldırıldı.

1929'a kadar o mekteplerde okuyan herkes ileri derecede Arapça bilirdi. Şimdi kimse Arapça bilmediği için ne kelimelerimizi doğru telaffuz edebiliyoruz ne dilimizdeki kelimelerin anlamlarını ne de Türkçenin kurallarını anlayabiliyoruz. Ezberden bir dil tutturmuş gidiyoruz.

1924'ün kasımında medreseler kapatıldı. 1954'ün ocak ayında ise köy enstitüleri kapatıldı. Ondan 4 yıl önce Fulbright Eğitim Komisyonu kuruldu. Truman Doktrininin şartlarından biriydi köy enstitülerinin kapatılması. Marshall Yardımları ile ise kendi belirledikleri müfredatlarla imam hatip

Üç şeritli sözde Ağrı Cumhuriyeti bayrağı (1927-1930)

okulları kuruldu. Wilson İlkeleri, Atatürk İnkılapları, Truman Doktrini, Marshall Yardımları derken, milletsiz bir ülke olma yolundaki adımlar atılmış oldu.

Allah aşkına, derdimiz ne ki böyle sayfalarca zabıt tutuyoruz? Yapılan fenalıkları dillendirmenin mânâsı ne? Ne olmuşsa olmuş, ne diye bunları anlatıp duruyoruz? Ne diye başka şarkı söylemiyoruz?

Her iki cihan harbinde de mağlup olan Almanların muhasebesi, her iki cihan harbinde de galip gelen ABD meclisinde görülüyordu. Amerikalılar, sürekli başa belâ olan Almanların nasıl icabına bakabileceklerini düşündüler ABD meclisinde. En nihayetinde birisinin aklına şöyle bir fikir geldi: "Bu Almanları dünyanın dört bir yanına dağıtalım. Bir kısmını Afrika'ya, birazını Orta Asya'ya, birazını Güney Amerika'ya, Kanada'ya, Sibirya'ya, Orta Doğu'ya filan. Böylelikle bir daha asla bir araya gelemesler, bizim başımıza da belâ açamazlar." Gayet müspet bir karşılık buldu bu fikir milletvekilleri tarafından. Fakat sonra bir milletvekili şöyle bir itirazda bulundu: "Biz bu milleti eğer dünyanın dört bir yanına dağıtırsak, torunlarımız ileride kitaplara bakıp, 'Bu Bach, Beethoven, Kant' nereden çıkmış? Hangi ülkeden bunlar, hangi millettendir? Ne oldu o millete?" diye sorduğunda onların yüzlerine bakamayız." Bu itiraz sayesinde, Almanları dünyanın dört bir yanına dağıtma fikrinden vazgeçildi.

Almanlar dünyanın dört bir yanına sürgün edilmedi fakat ellerindeki 'millî' olan şeyler yasaklandı. 'Kazara' bir cumhuriyet ilan edildi. Versay Antlaşması imzalatırıldı. Fransa tarafından parçalanmasının, İngiltere tarafından donanmasının ortadan kaldırılmasının ve dünya ekononik sistemine yeniden geçmesinin, İtalya tarafından ise topraklarının bir kısmının istendiği Almanya, Amerika tarafından şekil verilmeye razı olmak mecburiyetinde kalmıştır. Köprüleri yabancıların eline geçmiş, genelkurmayı feshedilmiş, asker sayısı sınırlandırılmış, tüm ağır silâhları elinden alınmış, yeniden silâh üretmesine ve edinmesine yasak getirilmiş, donanması kısıtlanmış, topraklarının bir kısmı alınmış ve savaş tazminatına mahkûm edilmiştir. Gelgelelim bunlar siyasî yaptırımlardır. Halen de devam etmektedir. Şu an Almanya'da 179 ABD üssü, 40 bin ABD askeri ve sembolik bir Alman genelkurmayı var. Bir yandan da sözleri değiştirilmiş fakat bestesi aynı olan bir millî marşları var.

Bir de FED'de olan ve uzun bir süre daha alamayacakları altın rezervi.

İlk cihan harbinde mağlup olan, her şeye rağmen hayatta kalmayı başaran Türk milleti için ne düşünüyordu peki gâvurlar? Onun için ilk olarak şunu söyleyelim, sonra da icraatlara bakalım: Dünya sisteminin merkezi, İkinci Cihan Harbinin ardından Londra'dan Wall Street'e taşındı. Lozan Antlaşması imzalandığında, sisteme hâkim olanlar henüz İngilizlerdi. Lozan Antlaşması İngiltere meclisinde oylandı ve kabul edildi. Fakat daha sonra İkinci Cihan Harbi başladı ve bu sisteme hâkim olanlar Amerikalılar oluverdi. İngiltere meclisinin kabul etmesinden sonra Lozan Antlaşması ABD meclisinde de oylanmış, fakat ABD milletvekilleri bu antlaşmayı reddetmişti. Yani Lozan Antlaşması şu anda dünya sisteminin merkezi olan ABD tarafından geçersiz kabul edilmiş bir antlaşmadır. Yani ne şu anki Türkiye'nin sınırlarının ne de Misak-ı Milli'nin bir önemi vardır Amerika için. Şimdi de gelelim zabıtlara.

Bir muz cumhuriyeti bile millî bir şuur edindiğinde tamtamlarını, heykellerini, yazıtlarını, süslemelerini vesaire sahiplenirken, Türkiye Cumhuriyeti neden yazısını, edebiyatını, musikisini yasaklayıverdi? Başındakinin kendi devleti olmadığını anlayarak devlet yıkıp devlet kuran Türkler için cumhuriyet niçin bir fırsat olmaktan çıkartıldı? Bu toprakların Türkleşmesine en büyük katkılardan birini sağlayan, Selçuklu tarafından 12'inci asırda çıkartılan 'tevhid-i tedrisat' kanunuydu. Cumhuriyette de bu kanun çıktı ve bütün gâvur okullarının müfredatı kısıtlandı. Osmanlı'nın da yıkılmasına sebep olan bu okullar ne oldu da 'pozitif ayrımcılıklarla' birlikte yeniden bağımsızlaşabildiler? Gâvur okulunu geçelim, kendi okullarımız bile niçin gâvurlaştırıldı? Tevhid-i tedrisat bizlere büyük imkânlar sağlayacakken Fulbright Komisyonu da nereden çıktı? Cumhuriyet bizim için en büyük imkândı. Bir ihtiyacı gidermek, bir derde derman olabilmek için Anadolu'nun her yerinde medreseler açılmıştı 11-12'inci asırlarda. Yine benzer dertle cumhuriyette köy enstitülerini kurduk. Ne oldu da onun da içine ettik? Kivi sayesinde ayakta duran Avustralya varken, ne diye "Ülke tarımla kalkınamaz" deyip tarımı öldürdük? Gâvura akıl danışan cahiller, önce tarım devrimi dedi. Tonlarca enerji ve su tüketen (pamuk ya da şeker pancarı gibi) tarım ürünlerini bize ektirip, Avrupa'nın gıda ihtiyacını ucuza karşılamamız sağlandı. Bir yandan

da tarımda makineleşme için alınan bütün makineler toprak ağalarına yaradı. Çiftçi istiklâlini yitirdi. Bakım, onarım, petrol, sanayi bakımından gâvura bağımlı hâle geldik. Sonra birden sanayi devrimi naraları attık. Bu da Avrupanın kendi havasını suyunu kirleten sanayi sektörlerini bize kakalamasından ibaretti. Fransa'dan çimento sanayiini, İngiltere'den tekstil sanayiini ve Almanya'dan da tekstil sanayi için külüstür makineleri aldık. Sonra da birden turizm devrimi diyerek, ekonomisi turiste bağımlı bir ülke hâline getirildik.

Ege ve Akdeniz kıyılarındaki zeytinliklerin yüzde kırkını kesip villa ve hotel yaptık. Sonra da buraları Avrupalı turistler satın aldı. Tarımda makineleşme, enerji tüketimi ve sanayi yüzünden fakirleşen ve toprak ağalarına çalışmak istemeyen çiftçi mecburen tarlalarını sattı. Sonra da birden inşaat devrimi diyerek, dışarıdan gelen esrarengiz sıcak para akışıyla birlikte inşaat sektörü canlandırıldı. Köprüler, yollar, binalar, tüneller, tüp geçitler cenneti oldu Türkiye. Hepsi de dünya ticaretinin leyhine, Türkiye'nin aleyhineydi. Dünya ticaretine hâkim olan ülkeler; yollar, köprüler arttıkça, Türkiye'nin iç işlerine daha fazla karışır oldu. İnşa edilen binalar ise, yazlıkları kapan Avrupalıların ardından kışlıkları da kapan Araplara yaradı.

Şimdi durumlar böyle iken kalkmış, intikam diyoruz, isyandan söz ediyoruz. Delirdik mi? Hâlimiz nicedir? Ahvâlimizi anlayabilmek için Türkiye'nin İstiklâl Harbinden ve hatta Seferberlikten önceki hâline bakmamız gerekiyor.

Borçlanan saray, borçlarını ödeyebilmek için toprakları satmaya başlamıştı. Türkiye'nin dört bir yanında -özellikle İttihad ve Terakki hükümeti zamanında- topraklar satılmaya başlanmıştı. Bu arazileri alanlar umumiyetle İngilizler, Yahudiler, Rumlar, Ermeniler gibi iç ve dış gayrimüslimlerdi. Maraş, Antep, Urfa, Adana illerinde başlayan İstiklâl Harbinin sebeplerinden bir tanesi de budur. Halk,

Avrupa'nın en büyük hava kirliliği felaketi, 'The Great London Smog', 8 bin ilâ 12 bin kişinin öldüğü tahmin ediliyor, 1952, İngiltere

gâvura satılan toprakları -ki bu satışlar tamamen 'demokratik-ti', Filistin topraklarının İsrail'e satılışı gibigeri aldı. Önce Fransız ve İtalyanları, sonra da İngilizleri ve geri kalan bütün işgalcileri bu topraklardan kovdu. Bu sayede tekrardan Türk'ün istiklâli ve üstünlüğü söz konusu olabildi.

Şu anda kaç İngiliz kaç Yunanlı kaç Arap Türkiye'de ev sahibi? Fabrikaların ve tüm şirketlerin hangisi tamamen bizim için çalışıyor? Buranın iş gücünü, enerjisini, pa-

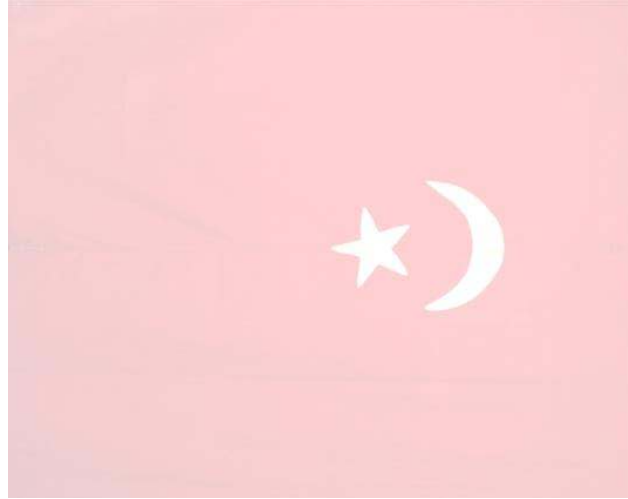
rasını ve toprağını işgal ede ede, kazandıkları bütün parayı kendi ülkesine götürmeyen kaç şirket var? Çiftçi kimin için çalışıyor? Kaçımız arsamızı yahut tarlamızı bir Arap'ın çok yüksek paralara almasını istiyoruz? Meğali İdea, 4t, Siyonizm, Kürt Teali yahut bilindik halleriyle, Büyük Yunanistan, Büyük Ermenistan, Büyük İsrail, Kürdistan, Büyük Gürcistan falan filan. Satılan her toprak bu adamlar için satılmıyorsa niçin satılıyor? Biz bu zabıtları niye tutuyoruz?

Şimdi ey dinlerden bir dinin günahkârlarından bir günahkârı gibi yaşayanlar, varın siz düşünün niçin zabıt tuttuğumuzu; Hazreti Peygamberin neden isteyen kişilere görev vermediğini, neden Allah dostlarının işkenceye ve ölüme rağmen kadılık gibi makamları reddettiklerini bir düşünün; niçin bozulma aydınlarla başlıyor, helâk etmek istediği kavmin başına Allah neden nimet azgınlarını getiriyor bir düşünün. Bir düşünün yaptığımız iş protesto mu Protestanlık mı? Bir düşünün niçin evvelde heterodoks Sünniydiniz ki şimdi de öylesiniz. Hadisleri reddederken, küfre batarken, haramları helâl ederken bir düşünün. Yaptığın her işte ahireti hesaba katıyor musun, yoksa "Bunlar eskilerin masalları, dinlerle insanları uyuşturmak için uydurulmuş hep böyle şeyler" diye mi düşünüyorsun, bir düşünün. Bir düşünün uyuşturucu müziklerini dinlerken, nereden ne

paralar kapsam, nereden hangi torpille hangi işi ayarlasam diye düşünürken, şiir okumazken, televizyon izlerken, apartmanda yaşarken, günlük siyasetin ve gündemin içerisinde yuvarlanıp gidiyorken, babanızdan kalan arsayı Araplara satarken, yahut müteahhite verirken, bankadan araç kredinizi

çekerken, yerlere tükürürken, bir düşünün şehitlerin yüzüne tükürdüğünüzü. Bir düşünün iyice. Düşün düşün çoktur işin. Bile bile dış bile biledim. He lan, bir Türkiye derim. Başka da bir şey demem. Domuz eti yemem. Faiz haram. Velhâsıl-ı kelâm. İsmim intikam.

L.

staj günlüğü

14. GÜN

Çattın
Çatladın
Çatıldı kaşların
Çıtkırıldı kalbin
Niyetin değildi çatmak
Fakat çakır gözlerle habire sallanan parmak!

Sen iyi biri değilsin
Sadece kesin bir imânın var
Kalıtımından müzdarıbsın
İyilik cevheri gelişmemiş hiç içinde
Köşeye itilmekle ard'a bırakılmakla giz'e muhtaç ettirilerek
Kendi kapanını oluşturdun malum
Bunları biliyorsun

Üzerinde düşünmediğin şeyler var
Mesela yakın tarih *Kur'an-ı Kerim* insan ve kehribar
Ve çok üzülererek söylüyorum ki çok kibirli birisin
Bunlar yakın tarihinden sana kalanlar
Köyünden rahimden tefekkürsüzlükten
Sürekli şüpheydi seni yoklayan
Kendine koyduğun teşhis: praktis eksikliği
Hâlbuki kırmamıştı putların hiçbirini İbrahim
O hâlde ne yüzden sinagoga dalarak girmişti İsa?

Daldın
Başını vermek ümidiyle daldın
Bu soruların tereddüdüyle dalgınlaştın
Yine de düşündüğünü sanıyordun
Hâlbuki yalnızca dalıp gitmiştin
Nöronlar alış-veriş yapmıyor
Hücrelerini katlederek zamanı öldürüyordu

Kibrini kısıkvrak yakalamıştı sallanan parmağın sahibi
Üzerine geliyor ve seni kısıtliyordu
Bir türlü yetemiyordun onun ait olduklarına
Aklın almıyordu neyin savaşını veriyorsa

Büsbütün haksız mıydın peki?
Elbette hayır
Fakat kendi içinde değil de
Dışarıda hakkını aramak seni bu noktaya getirmişti
Herkes kibirlidir taşı kaldırdığında
Taşın altındaki elin ne çeşit eldivenlerle giydirildiğini
alenen görebilirsiniz

Söylediklerini
Seni tanıımıyormuşçasına ele alıyordu her seferinde
Bir şeyi söylediysen düzdür
Bir düzlükle düzülmüştür şeklinde
Habire bunu formüle ederek çıkıyordu karşına
İyi de
Eksik bir sabit vardı bu formüllerde

Senin de bir üslubun vardı
Bu kesin
Çünkü hayatındaki küçük nüfusta yaşayan her birey
Sana, benzer suçlamalarla geliyordu
Yani sen x dediysen
-Ki x yoktu bizim alfabemizde-
y ile müşerrefti sözün her seferinde

Velhasıl tüm bu mevzular pahalıya mâl oldu
Benim gitmem gerekiyor dedin
Gerçekten gitmen gerektiğini söyledi
Git zaten dedi
Gidilecekti
Gidilerek bir mevzu daha bitecek ve
Allah bunun hakkında da hüküm verecekti

15. GÜN

Sesimi kaybettim
Kaybettim sesimi
Kaybımla yaşamak derdi kaldı bana
Artık eminim ki
Kayıptır sesim
Dilimi yutmuş ya da
Telleri koparmış bir meczup değilim

Şehirden bir şeyler yaptı bunu bana
Birçok şey gibi
Bunu da aldı benden
Tıpkı daha önce yıldızlarıma
denizlerime ve tarlalarım da yaptığı gibi
Sesim mesim yok artık
Avazım ve fısıltım tenor ve bariton
Geriye aksak bir sessizlik kaldı
Sesimi iç ettiler içeri ittiler

Toplantıdayım
Burada
Geniş bir masada
Kuzeyde baştan ikinci sandalyede
Öylesine oturuyor ve bakıyorum
Bana bakan gözlerin karşısında

Ve soruyor masanın başındaki kadın:
İyi misin? Bir sıkıntın mı var?

Tüm çağdaşlarım adına; cevap veremiyorum.

h.h. aydın.

**FOR
PEACE!
FIRE!!**

BURAYA KENDİ
FOTOĞRAFINIZI
YAPIŞTIRIN.

zabıt

- 1800, "George Washington" adlı ilk ABD savaş gemisi İstanbul'a gelir.
- 1820, Pliney Fish ve Levi Parsons adlı ilk Amerikan misyonerler İzmir'e gelir.
- Nisan 1909 31 Mart Olayı meydana geldi
- Nisan 1909 Adana'da Ermeni isyanı
- 1946, 7 Şubat, Amerika ile askerî yardım antlaşması imzalandı.
- 1958, Temmuz, Ortadoğu'daki muhtemel karışıklıklara müdahale etmek amacıyla 11 bin ABD askerinin İncirlik üssüne indirilmesine başlandı. Nükleer silah taşıyan ABD uçakları İncirlik üssüne indi.
- 1960, 27 Mayıs, İhtilal.
- 1962, 22 Şubat, Ankara'da Harp Okulu Komutanı Albay Talat Aydemir'in başlattığı ayaklanma girişimi kısa sürede bastırıldı.
- 1963, 21 Mayıs, Emekli Albay Talat Aydemir ve arkadaşları ikinci kez ihtilal girişiminde bulundu. Ankara Radyosu'nu ele geçiren isyancı subaylar, bulundukları yerin tanklarla sarılması sonucu teslim oldular.
- 1963, 5 Eylül, Mamak Askerî Mahkemesinde yargılanan 20/21 Mayıs ihtilal girişimi sanıklarından aralarında Talat Aydemir'in de bulunduğu 7'si ölüm cezasına, 29'u da müebbet hapis cezasına çarptırıldı.
- 1963, 24 Aralık, Kıbrıs'ta Enoisçi Rumlar "Kanlı Noel" olarak tarihe geçen olayları başlattı.
- 1982, 11 Ağustos, Ermeni asıllı Türk vatandaşı Artin Penik, ASALA terörünü protesto etmek için Taksim Meydanında kendisini yaktı. 4 gün komada kalan Penik, kurtarılamayarak vefat etti.
- 1984, 28 Mayıs, ABD Kongresi, Türkiye'ye askerî yardımı artırmak için üç şart koştu: 1- Maraş iade edilecek, 2- Referandum ertelenecek, 3- KKTC'de seçim yapılmayacak.
- 1986, 23 Haziran, İnsan Hakları Komisyonu Helsinki İzleme Komitesi, Bulgaristan'da 1500 Türkün öldürölüp cesetlerinin Tuna Nehri'ne atıldığını, 1500 Türkün de Belene Adası'na sürölldüğünü açıkladı.
- 1987, 16 Mayıs, Ermeni terör örgütü ASALA bir açıklama yaparak, 'Olası bir Türk-Yunan savaşında, Yunanistan'ı kendi yolları ve yöntemleri ile destekleyeceklerini' belirttiler.
- 1989, 13 Haziran, Bulgaristan'ın zorunlu göçe tabi tuttuğu Türklerin sayısı 12 bini buldu.
- 1989, 16 Temmuz, Bulgaristan'dan gelen soydaşlarımızın sayısı 160 bini buldu.
- 1991, 17 Ocak, İncirlik Hava Üssünden kalkan ABD uçakları, Irak'taki hedefleri bombaladı.
- 1993, 17 Şubat, Jandarma Genel Komutanı Org. Eşref Bitlis'in bindiği askerî helikopter, Ankara yakınlarında düştü.
- 1993, 19 Mart, PKK lideri Abdullah Öcalan ile PKK'ya göre daha ılımlı olan Türkiye Kürdistan Sosyalist Partisi lideri Kemal Burkay'ın, iki örgüt arasında işbirliği protokolü imzaladıkları öğrenildi.
- 1993, 2 Temmuz, Madımak.
- 1998, Ekim, Türk Harb-iş Sendikası ile ABD Hava Kuvvetleri arasında Toplu iş Sözleşmesi imzalanır.
- 2003, Temmuz, Kuzey Irak'taki Süleymaniye kentinde Türk Özel Timi Bürosu'nu basan 100 kadar ABD askeri, 3'ü subay, 8'i astsubay olmak üzere 11 Türk askerini başına çuval geçirerek gözaltına alıp Kerkük'e götürdü.
- 2012, Aralık, Hakan Fidan İmralı Adasına giderek Öcalan'la görüştü.
- 2014, Ocak, İmralı heyetiyle görüşen Öcalan, 17-25 Aralık olaylarına darbe dedi.
- 2015, 10 Ekim, Ankara Saldırısı, Katliamı meydana geldi. Saldırıda 109 kişi yaşamını yitirirken 500 kişi de yaralanmıştır.

yarıbeyaz üniversite öğrencilerine bir şiir

Siz kimsiniz, beni dinliyorsunuz böyle, kimsiniz siz
de kendinizi dinliyorsunuz? Beyaz mısınız
siyah mı, ya da var mı bunun bir kıymet-i
harbiyesi? Parmaklarını müzik olmadan
şıklatabilir misin, kafanızda dönüp duran o vahşi maymunları
saymazsak eğer, kopabilir misin, bir melodi olmadan,
saymazsak şakşakçıların bunu aynı anda yapışını
mesajlarını kontrol etmekten kendini kontrol etmeye
geçtiğinde. Sesin nasıl, sözlerin, senin mi
onlar? Aynada gördüğün hayalet, o sen misin
sahiden, taklit bir beyazçocuk giyiyor olamaz mısın,
tam yanına bir bak o sandalyeden, ve yemin et,
gönül verdiği o kız kardeşinin Elizabeth Taylor'la dolu
filan olmadığına, Richard Burton çıkıyor
kulaklarından. Siz de Richard olmak zorunda kalabilirsiniz
beyaz bir tişört ve yüzle, ve dört milyon zenci
sizi sevimli bulur, Elizabeth Taylor olmak zorunda da kalabilirsiniz, yaşlı
kadın,
eğer yerinizde doğrulup da kıyafetler hakkında hayaller kurmak,
ve bir çapkının kalçalarına hükmetmek istiyorsanız. Kendini bir yokla,
kim konuşuyor
öğren, aşırıkarışık hususlara değinirken, bir kontrol et kendini,
Steve McQueen gibi kendini şık bir hareket yaparken bulduğunda, yokla
bak onu, siyah
kalbine sor kim olduğunu, ve görünüşünün siyah mı beyaz mı olduğunu,
şaşırabilirsiniz tam pencereden dışarıda, kendinizi yolda ıslıkla
dixie ezgisini çalarken duyduğunuzda.

içine bak

Oğul, Güneş, ceplerimizde keder yok, canavarla boğuşmanın yarattığı
keder hariç

ve gün be şu-düz gün, öğreniyoruz, güneş oğul, öğreniyoruz
oku ve çalış, ve iyi edersin nasıl öğrendiğimizi
bilirsen, oku ve çalış çalış

çöz,

öğreniyoruz ne olduğumuzu kendimizi yönetirken

nasıl konuştuğumuzu, kendimize öğretirken

nasıl görüldüğümüzü kendimizi yargılarken

öğreniyoruz, bu şart

şart

İçine Bak, Biri Var Orada

güneşe açılan o içten resim, yükselen, yeni gün

güne

öğren nasıl yapmamız

gerektiğini

nasıl yapılacak

Afrikalı aciz Afrikalı

Kara Dünya aciz Kara Dünya

İÇİNE BAK!

Orada bulacaksın, ihtiyacımız olan kelimeleri

tarafsızca düşün hangi kabiliyetimiz eksik

tarafsızca düşün ne başarılmalı

sakince hesap et mesafeleri, araziyi, bizim kendi

tabiatımızı. Âşikâre bak gücümüze acziyetimize

ihtiyacımız olan kazançlara. İÇİNE BAK, Ve dışını da

Tahavvül, ve İstihâle, Tekâmül ve Faâliyetin olduğu,

Tüm bu güneşlerin geldiği. Kendi telâşlı şuurumuzun

karanlığından. Aklın kapkara bereketinden. Tüm bu şeyleri

Ölçüp tart Afrikalı. Ölçüp tart hepsini.

amiri baraka.

(çeviri: ediz kavanozoğlu)

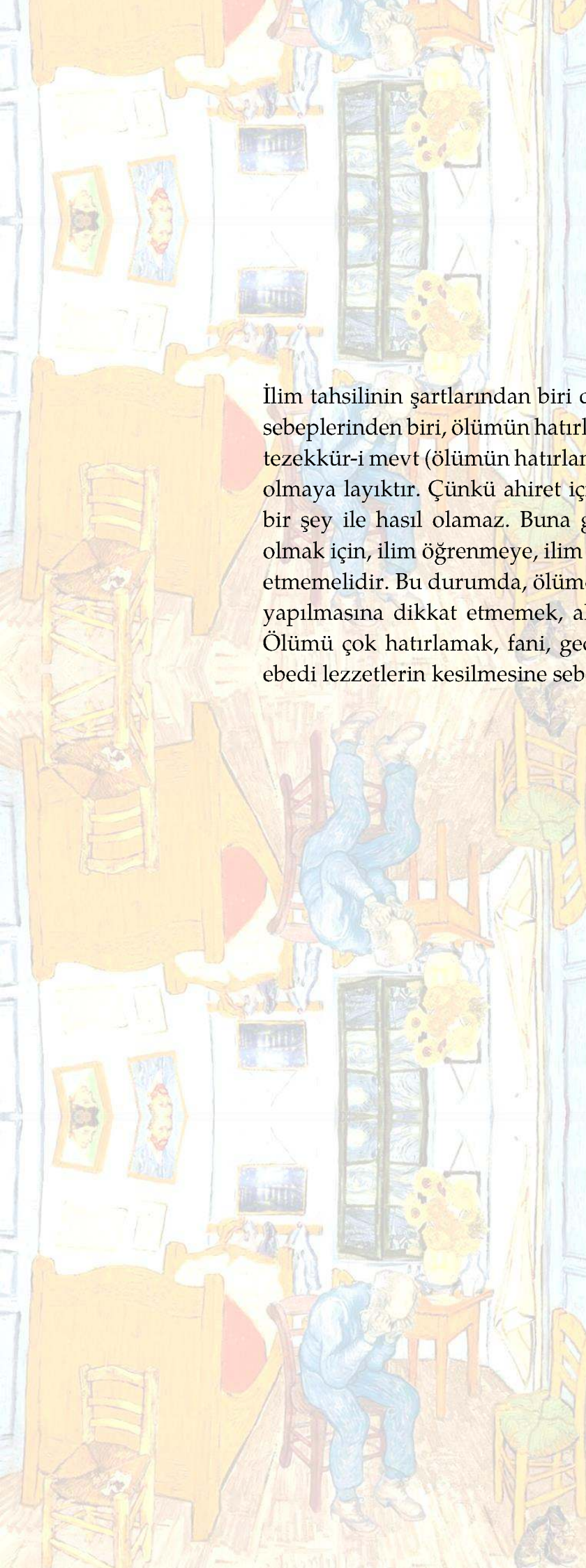
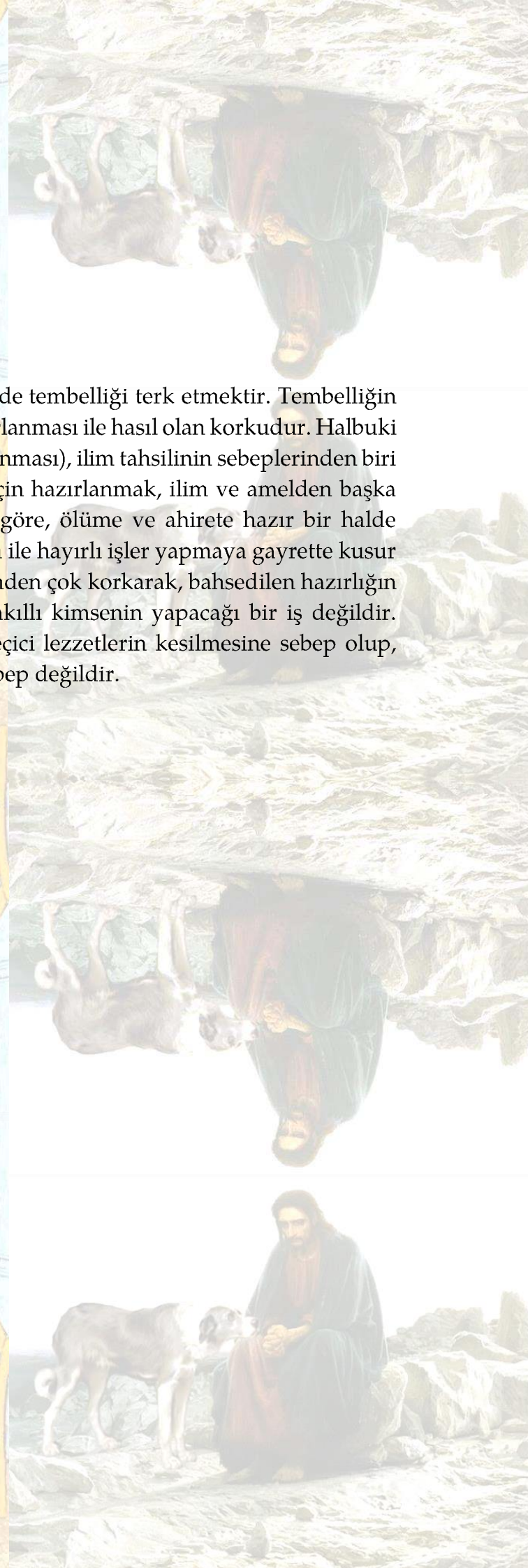
ölmeden öndin ölüp

göçmeden öndin göçegel

İlim tahsilinin şartlarından biri de tembelliği terk etmektir. Tembelliğin sebeplerinden biri, ölümün hatırlanması ile hasıl olan korkudur. Halbuki tezekkür-i mevt (ölümün hatırlanması), ilim tahsilinin sebeplerinden biri olmaya layıktır. Çünkü ahiret için hazırlanmak, ilim ve amelden başka bir şey ile hasıl olamaz. Buna göre, ölüme ve ahirete hazır bir halde olmak için, ilim öğrenmeye, ilim ile hayırlı işler yapmaya gayrette kusur etmemelidir. Bu durumda, ölümden çok korkarak, bahsedilen hazırlığın yapılmasına dikkat etmemek, akıllı kimsenin yapacağı bir iş değildir. Ölümü çok hatırlamak, fani, geçici lezzetlerin kesilmesine sebep olup, ebedi lezzetlerin kesilmesine sebep değildir.

Tembih: Felsefî ilimlerin incelenmesi iki şart ile helal olur. Birinci şart, akaid-i islamiyyeden habersiz olmamak ve şer'î ilimlerde derinleşen alimlerden olmaktır. İkinci şart, felsefe ilimlerinde şer'î kaidelere uygun olmayan meselelere rastlanınca, geçilmeyip, o meselelerin reddine ve atılmasına önem vermektir. Çünkü şer'î şerifin esaslarına uymayan ilimlerin incelenmesi ancak ret ve tezyif içindir. Felsefî ilimler, zekâ yardımıyla ve zamanla elde edilir. Zekâ ve zaman imkânına sahip olmayanların, dünya ve ahirete yarayan, muamelata, ibadetlere ve ahlâka ait bilgileri öğrenmekle ve faydalı işleri yapmakla uğraşmaları daha iyidir.

Kaynak: Mahzen'ul-Ulum, Seyyid Abdülzâde Muhammed Tâhir
Serkiz Urpîlyân, İstanbul 1998, Sayfa: 72-75

bayram sabahı intiharı

[hikâye]

İnanılmaz derecede tuhaf bir gündü. Bir bayram sabahı. Kurban Bayramı. Erken uyanıp namaza gitmişim tek başıma. Bizim ailede bu gibi şeylere pek ehemmiyet verilmezdi. Bir tek annem vardı. O da camiye gitmezdi. Peder bey ise "Bir güç var ama ben bu dinlere inanmıyorum" deyip adını bilmediği hâlde deist olmuştu. Kardeşimin ise camideki halılara alerjisi vardı. Bir secdeden sonra saatlerce aksırıyor, kendine gelemiyordu.

Velhasıl tek başına bayram namazını kıldıktan sonra cemaatle bayramlaştık üstünkörü. Hep sevmişimdir bu tokalaşma şeklini. Muhtemelen sünnet filandır. Gidenler bilir. Karşılıklı iki el –toplamda dört el– birden iç içe geçirilerek hafifçe sallanır. "Bayramın mübarek olsun." Genelde yaşlılarla tokalaştıktan sonra camiden çıkıp eve gelmişim. Bizimkiler henüz uyanmışlardı. Onlarla da topluca dört çarpı üç defa tokalaştıktan sonra bayramımızı tebrik ettik. İşte tam o sırada annem rahatsızlanıverdi.

Kendisi elli yaşını geçik, kısa boylu ve kilolu biri. Kilolu olması sebebiyle birçok hastalığı çıktı yaşı ilerledikçe. Bu da o hastalıklarından birisiydi işte. Derhal kalkıp otobüsle hastaneye gittik. Acilden giriş yaptık ve annemi görünmez bir odaya aldılar. Biz de sıkıntıyla beklemeye başladık.

Fakat benim dikkatimi oraya durmadan gelen insanlar çekiyordu. Merdivenden düşüp kolu bacağı kırılanlar, kurbanlık koyunu keserken kendini bıçaklayanlar, yirmi yıldır birbirine dargın olup, bayramda düşmanlık olmaz diye barıştırılmaya çalışılınca kavga edip birbirini yumruklayan akrabalar vesaire.

Ben bunları izliyorken çok dikkatimi çeken genç bir çocuk girdi acile. Yanında da babası ve kardeşi vardı. Çocuğun sol eli cebindeydi, sağ elinin bileğinde ise acemice sarılmış, kanlı bir sargı bezi vardı. Çocuğun bakışları acayıpti. Yorgunca ve korkunç bir karanlık içinde gibiydi. Gözleri, öbür dünyadan burayı seçmeye çalışır gibi bakıyordu. Sanki bir perdenin gerisinden, tülün arkasından görüyordu etrafını. Bir çeşit ermişlik, yahut hakikat sinmişti yüzüne.

Yanında duran baba ve kardeş ise telaşlı ve bir şeyleri toparlamaya çalışır gibi hareket ediyor, bir yandan oğluna kol kanat gerdiğini belli etmeye, diğer yandan da bir an önce kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Baştaki, hasta kayıt bölümünden bu şekilde geçtiler. O bölümdeki adam da telaşlanmış, derhal doktora haber vermişti. Oraya doğru aceleyle giderken bu üç kişi, bizimkilere, gidip su filan alacağımı söyleyerek çocuğu takibe koyuldum.

Önce doktora gittiler. Doktor, çocuğun gözlerine bakınca ürkmüş gözüktü. Sargı bezini açıp bileğindeki kesik izlerine baktı. Parmaklarını çekip çekip bıraktı. "Damarı kesmişsin" dedi. Durum vahim der gibi büzdü dudaklarını. Hızlı bir şekilde başka odaya aldılar çocuğu. Ben kapıda bekledim. Babası ve kardeşi de orada beklemeye başladı. Onların konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Allah kahretsin," diyordu babası. Ağlayacak gibiydi. "Annemi ara. Haber ver. Önemli bir şey yok, de. Dikiş atıp yollayacaklar. Telaş yapmayın. Ama daha belli değil. Bu gece kalabilir, de. Sakın endişelendirme kadını. Aklı çıkar."

Telefonundaki tuşlara basmaya başladı kardeşi. "Tamam," diyordu bu arada da babasına, "sence kötü bir şey olur mu?"

"Bilmiyorum. İnşallah olmaz. Of..."

Bu arada annesini aramıştı çocuk. "Anne," diye açtı telefonu. "Dur, dur bir dakika. Sakin ol. Doktor baktı. Damarı kesmiş. Ama kötü bir şey yok. Dikiş atacaklar. Sonra belki müşahede altında tutarlar. Bu gece kalabilir yani, belli olmaz." Biraz karşı tarafı dinledikten sonra konuşmaya devam etti: "Tamam, haber vereceğim yine. Hele bir belli olsun. Dikiş atılıyor şu an. Çıkınca yine ararım seni. Bekliyoruz." Telefonu kapattı sonra. Ardından kapıya yakın bir yere gidip oturdular.

Biraz sonra bir kan bağıışı anonsu yaptılar. B RH pozitif. Bu benim kan grubumdu. Bir hemşire gidip baba ve kardeşe bir şeyler söyledi. Ardından telaşlandı ikisi de. Yakınlarına gidip dinledim.

"Anneni ara," diyordu baba. "Ara, bana ver. Sonra sen hazırlan, git."

Kan anonsu, bileğini kesen o çocuk için yapılmıştı. Kardeşi verecekti kanı. Gizli bir telaş vardı hastanede. Şimdiye kadar belki binlerce kişi ölmüştür bu odalarda. Muhtemelen buna benzer bir telaşa gitmiştir hepsi de. Diğer hastaların çoğu zaman haberi bile olmamıştır.

Ayakta ve bir eli cebinde hastaneye giriş yapan biri nasıl bu kadar ağırbaşlı olabilirdi ki? Yüzünde acıya dair hiçbir ifade yoktu. Hayatı damarlardan biri olan bilek damarını kesmiş birisi nasıl dayanabiliyordu ki böyle bir acıya? Acı mutlaka olmalıdır. Can vermek isteyen biri bunu elbette bilir. Bu yüzden biraz da hazırlıklıdır bu duruma. Ama bu kadarı fazlaydı. Kendisini canlı canlı aleve verdiği hâlde hiç kıpırdamadan ölen bir keşiş gibi. Akıl almaz bir şey bu.

Biraz sonra bizimkiler yanına geldi. Niye kaybolduğumu filan sordular. Bir bahane uydurdum. Gidip, adamın yanındaki boş yere oturdum babam. Muhabbet etmeye çalıştı.

"Geçmiş olsun. Hastanızın durumu nasıl?" diye sordu babam, intihar eden çocuğun babasına. Kısa cümlelerle anlattı adam. Üzerine gitmedi babam. Yüzü sararmıştı. Annemin nasıl olduğunu sordum. Safra kesesinde otuz milimlik bir taş varmış. Ameliyat demiş doktor. Zararsız bir şey ama ağrılardan dolayı mecburî. Bayram günü ame-

liyata alınacaktı annem. Uzun bir süre buradaydık yani. Ben ve ağbimin eve gitmesini söyledi babam. Ben gitmeyeceğimi söyleyince ağbim de gitmeme-ye karar verdi. Bekliyorduk.

Yarım saat sonra kan vermeye giden çocuk geri döndü. Babası hemen ayaklanıp yanına gitti. Ardından çocuğu oturttu kalktığı yere.

"Yorgunluk çöker şimdi sana" dedi. "Otur, oğlum. Bir şey dediler mi doktorlar filan?"

"Bir şeyi yokmuş. Kan verecekler. Ama bu gece burada kalacak. Kesin. Sen gidersin daha sonra, baba. Annem yalnız kalmasın. Ben beklerim. Gerçi o da ister şimdi buraya gelmeyi."

"Arasana anneni. Bir konuşayım."

Bir saat sonra durumu hakkında bilgi verdiler babasıyla kardeşine. Bu arada da doktor, annemin ameliyat olacağı saati belirledi. Neyse ki, gün içinde yapılacaktı ameliyat. Öğleden sonra. Bunu öğrenince ağbimle babam, hastanenin avlusundaki çay bahçesine gidip oturdular. Ben gitmedim.

İki saat sonra babayla kardeşin, çocuğun yanına girmesine müsaade edildi. Daha sonra, az önceki gizli telaş kayboluverdi. Bir süre sonra ise üçü birden çıktı sürekli kapalı olan kapıdan. Hava almak için çıkmışlardı. Hastanenin giriş kapısının hemen dibindeki bir banka oturdular. Ben de gidip yanlarındaki banka oturdum.

"İyi misin?" diye soruyordu babası.

"Yok" diye mırıldandı genç adam. Çocuğun hiç öyle küstahça cevap vermek gibi bir kastı yoktu. Onun ruh hâlini ve yaşadıklarını düşününce gerçekten gayet makul bir cevap olduğu anlaşıyordu.

Ardından baba, oğluna nasihat vermek niyetiyle konuşmaya başladı. Fakat söyledikleri nasihatten çok, bu intihar girişimini anlamlandıramıyor olmanın getirdiği şaşkınlıktı. Çocuk konuşmuyordu. Dinliyormuş gibi de değildi. Susup durdu.

Bir müddet sonra tekrar ayaklandı babası. Vak'a, intihar olunca adlî bir hâl alıyordu. Bu yüzden de polisler ifade vermesi gerekiyordu. Bu gibi durumlarda çocuğun, ailesinin evinde kötü şartlarda olduğu filan tespit edilirse çocuğu ailesinden bile alabiliyorlar. Bu yüzden ilk olarak intiharı bir sebebe dayandırma mecburiyetine giriyor-

lar. Babanın arkasından kardeşi de gitti. Genç adam yalnız başına kaldı bankta.

"Birlikte olduğun hakikat nedir?" diye sordum yan banktan. Şöyle bir baktı bana dönüp. Birden huşu içinde kaldım. Bu genç adamın bakışları ürküttü beni. Sorumu tekrar etmeye çalıştım: "Bi... birlikte olduğun hakikat nedir?" Tekrar ettiğim anda bu soruyu inanılmaz züppece buldum. Sağlam bir azarlamalıydı beni bu çocuk. Ya da def olup gitmemi söylemeliydi. Bunu hak etmiştim.

"Hakikat filan yok. Herkes gibi ben de sıramı savmak istedim sadece" diyor genç adam. Cevap vermesine hayret ediyorum. Fakat cevabına daha da hayret ediyorum. Hakikatin kucağındaki bu genç nasıl oluyordu da, "Hakikat filan yok" diyordu. Fakat sırasını savmak istediği gibi beni de savmak istediği için söylemiş olabilirdi.

"Hakikat yok mu?" dedim.

"Elbette var. Ama biz bilemeyeceğiz." Gayet sade konuşuyordu. İnsan bu buğulu bakışların sahibinden efsunlu laflar bekliyordu. Fakat böyle konuşması ona daha çok yakışıyordu.

"Bildğin şey ne?" dedim. "Ne biliyordun da bileklerini kestin, söyler misin?" Biraz hiddetliydi bu söylediğim.

"Karac'oğlan'ı biliyorum," dedi. "Mayakovski'yi, David Foster Wallace'ı, Werther'i, Sâdık Hidâyet'i, Hemingway'i, tüm bunları biliyorum. Tüm bunlar insanlığa ihanet edilen yerlerde yaşıyorlardı. Karac'oğlan içinde bulunduğu aşiretten bir kıza âşıktı. Bir gün aşiretin kodamanlarından biri, bu kıızı kendi çadırına kapattı. Bunu duyan Karac'oğlan da dağa çıktı, bir mağaraya girdi ve bir daha da çıktığını gören olmadı. İntihar etmişti. Foster Wallace insanların yozlaşmışlıklarını yazıyordu. Sanayi Devriminden sonra insanların ne kadar ucuz hayatlar yaşadıklarını anlatıyordu. Bir gün yarım kalan romanını düzenledikten sonra intihar etti. Sâdık Hidâyet kendi ülkesi İran'da dışlanmaya başlamıştı. Avrupa'daki Müslümanlar da ona öfkeyle bakıyordu. Bir gün tüm müsveddelerini yakıp intihar etti. Tüm bunlar ihanet kültürüydü işte. Onların şahit oldukları, gördükleri şey buydu. Katliamlar, ihanetler, yalanlar, riya içerisindydiler. Osmanlı, Alman İmparatorluğu, ABD, İran, Sovyetler Birliği, Küba. Şimdi de Türkiye. Burası cehennem. Burası, bize karşı

işlenmiş bir suç, yapılmış bir ihanet." Konuşması bittiğinde yüreğim hızla çarpıyordu. Durup sustu bir süre. Daha sonra da babası ve kardeşi geldi. Hep birlikte içeriye girdiler. Müşahede altında tutulacaktı. Girmeden önce, eğer buradaysam içeriye gelip onunla sohbet etmemi istemişti. Birkaç saat sonra dediğini yaptım. Fakat yanına gitmeden önce onun hakkında biraz düşündüm.

Söyledikleri mantıklıydı. Topraklar fethetmiş, devrimler yapmış, milyonlarca insanı mes'uliyeti altına almış o ülkelerde tam bir ihanet yaşıatılıyordu. Hepsinde de insan onuruyla oynanıyor, haksız kazanç sağlanıyor ve adaletsiz kararlar alınıyordu. Buna tam bir gerçeklikle şahit olan insanlar da daha fazla tahammül edemeyip canlarına kıyıyorlardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Onun intiharı da bu sebeptendi. Şahit olduğuna tahammül edememiş, bir Kurban Bayramı sabahında bilek damarlarını kesmişti. Belki de kendini kurban etmek istemişti. O zamanlar ben dindar biri sayılırdım. İntihar bana çok uzak ve manasız geliyordu. Fakat şimdi gerçek anlamını kavramaya başlamıştım. Derler ki, hakikati bulan derviş artık ya ikiyüzlü olmak ya da buralardan çekip gitmek zorundadır. O, çekip gitmeyi tercih etmişti. Çünkü ikiyüzlü olduğu takdirde, bu da bir ihanet olacaktı ve kendini daha da rezil hissedecekti.

Annem içeride ameliyat olurken, ben de babam ve ağbimle birlikte dışarıda bekliyordum. Babam biraz sıkıntılı görünüyordu. Doğal karşılıyordum bu durumu. Çünkü annemden başka arkadaşı yoktu koca dünyada. Yirmi beş senedir birbirlerine yârenlik ediyorlardı. Onun başına gelecek en ufak bir şeyde endişelenir, tepesi atardı. Ama onunla konuşurken bunu hiç belli etmez, hatta çok umursamıyormuş gibi davranırdı. Bunu, çocuksuluğuna yorardım.

Biz orada beklerken, başka bir odada gizli telaşlardan birinin başladığını fark ettim. Beyaz üniformalı kişiler girip çıkıyor, içeriye çeşitli aletler götürülüyordu. Biri daha ölüm kalım savaşı veriyordu işte. Kimsenin ruhu bile duymuyordu. Olayı fark eden benim gibi birkaç kişi ise büyük bir soğukkanlılıkla seyre dalıyorlardı. Yapabileceğim bir şey var mı? diyen gözlerle doktorlara ve hemşirelere bakıyorlardı.

Bir saat sonra bizimkilerin yanından ayrılıp, genç adamın kaldığı yere doğru yürüdüm. Onunla sohbet edecek olmak beni heyecanlandırdı. Bütün gece onunla konuşabilirdim. Hatta daha sonra da kesinlikle beni aydınlatmasını isteyecektim ondan.

Girdiğimde odada bulamadım. Birçok hasta vardı çevrede fakat onu bir türlü göremedim. Onunla birlikte babası ve kardeşi de yoktu ortalıkta. Başka odalara filan baktım, oralarda da yoklardı. Gidip, beyaz üniformalı birine sordum:

“Bileğini kesen bir hasta vardı. Müşahede altında tutulacaktı. Nerede acaba?”

“Kardeşi misiniz?” diye sordu hemşire. Gözlerinden, 'kurallar' ifadesini okudum. Eğer yakını değilsem bana bilgi filan vermeyecekti.

“Evet, kardeşiyim” dedim. Elini omzuma koydu. Samimiydi.

“Bir saat önce kendisini kaybettik” dedi. Bakakaldım. Sanki bir an şaka yapıyormuş gibi geldi. Bir an her şeyin bir şaka olduğu hissine kapıldım. Karşımdaki kadın oyuncu, bu hastane

bir set ve herkes birer figürandı. Yahut bu sadece, perdedeki bir oyundu. Her şey illüzyondu. Yanıltan, fakat yanlışlanamaz bir illüzyondu dünya. Takatimin son damlasıyla, hayal dünyasının gerçek olma ihtimaline son kez tutunarak sordum:

“Nasıl?”

“Kendisi tekrardan bileklerini kesti. Bu sefer kurtaramadık. Neredeyse tüm kolu paramparça olmuştu.”

Düşüp bayıldım. Ardından ayıldım ama bu kez de gözümü açmadım. Uykuya daldım. Nerede olduğum, ne olduğu umurumda bile değildi. Fakat yine de bu, 'gerçeklik' denen şey peşimi bırakmıyordu. Muhtemelen hastanenin bir yatağında yatırılmışım. Fakat bunun gerçek olamayacağını düşündüm. Bir boşlukta süzülüyümümü hissettim. Yatak yoktu, dünya yoktu. Hakikat, insana bunu yapıyordu. Hakikatin kucağında her şey illüzyondu. O gün rüyamda o çocuğu gördüm. Bana şöyle söyledi:

“Hiçbir şey gerçek değil. Her şeye izin vardır.”

L.

kayşakunun

[hikâye]

İLERİDE MUCİZE DİYE BİR ŞEY OLMAYACAK

Uçaktayım. Cam kenarı. Yanımdaki iki koltuktan biri dolu. Kıbar yüzü bir adam, yanımdaki. Karşı tarafta ise şişman bir adam var. Önündeki koltuğa montelenmiş aparatı açarak, kendisine bir sehpa yapmaya çalışmış fakat göbeğinden dolayı aparat layıkıyla açılmamış. Hafif eğik duran masa alabildiği kadar yiyeceklerle dolu. Şişman adam yiyor da yiyor. Bense bildiğim bütün uykuları uyudum fakat hiçbir şeye kifayet etmedi. Korkuyla karışık sıkılmayı tahayyül edebilir misiniz? Yanımdaki adam kemerini çözerek kalkıyor ve bana “lavabo” diyerek gülümsüyor. Sensin lavabo!

Hostes göz hizama giriyor. Hedeflediği yere ulaşacakken uçak sarsılıyor ve o da tökezliyor. Son anda bir koltuktan destek alarak dengesini sağlayıp istikâmetine devam ediyor. İstanbul’a varmamıza daha aylar var diye düşünüyorum. Sıkıntıdan patlıyorum. Oraya vardığımda maraton koşusu nedeniyle birinci köprü kapalı olacak. İkinci köprüyü tercih etmek zorundayım. İkinci köprüden nefret ediyorum. Çünkü dünya sisteminden nefret ediyorum. Toplu koşulardan da nefret ediyorum. Bir Kore filmi vardı: “Koşu ferdi bir meseledir. Depresyondayken filan koşu yaparsın” diyordu filmdeki herif. Bu yüzden hiç anlamamışımdır toplu koşu müsabakalarını. Her seferinde bunun bir ‘depresyon organizasyonu’ olduğunu düşünmüşümdür. O yüzden umarım bu seferki müsabaka, köprüünün ortasında bir toplu intiharla sonlanır.

Az önceki hostesin peşinden bir hostes daha hışımla ilerliyor. Uçak bir kez daha sarsılıyor. Önümdeki karton bardağı yakalıyorum. Hiç içmediğim sıcak çorbam var içerisinde. Bir elimde de tablet var. İnternette geziniyorum. Dünyanın en iyi uçak şirketinin uçağındayım. (Adına çalıştığım şirket beni pek düşünür de. O yüzden görev icabı başka bir ülkeye gitmem gerektiğinde beni en iyi yerlerde yedirir, içirir.) Uçakta kablosuz internet bile var. Siz düşünün. Elektronik kitaplar indirebileceğim birkaç sitede dolanıyorum. ‘Boyama Kitapları’ diye bir kategoriye denk geliyorum. Gülüyorum kendi kendime. Ama yüzümde buna dair hiçbir ifade yok. Bir yandan da güldüğümün farkındayım ama. İçim kıkırdıyor. Peki, yüzümdeki mimikler neden hareket etmiyor? Çünkü ölmüşüm. Sinirlerim boş vermiş. Öylecene bakıyorum elimdeki tablete. Ve elektronik kitaplardan nefret ediyorum. Boyama kitaplarından da nefret ediyorum. Zaten nasıl boyayabilirim ki elektronik bir kitabı? Tablet in üzerinden mi?

Uçak tekrar sarsılıyor. Birkaç kişi birbirine bakıyor.

Diğerleri çoktan uykuda. Uykuda olanları gördükçe sanırım diğerlerinin de içine bir huzur doluyor. Sıcak çorbanın bardağı titremeğe başlıyor. Sıcak çorbalardan nefret ediyorum. İnsanların biraz zaman kazanmalarına yarayan, ayakta vurulabileceğın Alzheimer aşılari gibiler. Hepiniz Alzheimer olacaksınız, hazır çorba müptelası nesil!

Uçak sarsılmaya devam ediyor. Önümdeki koltuğa tutunuyorum, sanki otururken düşmeyi icat edebilecekmişim gibi. İki hostes geçiyor tekrar, yemek yemeyi hızlandıran adamla aramızdan. Yanımdaki koltuğun sahibi henüz tuvaletten çıkmadı. Hostesi, birini sakinleştirmeye çalışırken yakalıyor gözlerim. Son olarak omzuna dokunuyor ve yerine geçip oturuyor. Daha sonra diğer hostesler de yerlerine oturuyorlar ve uçağın ışıkları sönüyor. “Ne oluyor?” diye bağılıyor yan tarafta yemek yiyen adam, es vererek nefes alıp. Alâkasız birinin “Türbülans” diye inlediğini duyuyorum. Hosteslerden birisi, “Önemli bir şey yok, efendim. Lütfen sakin olun” diyor bu itiraza karşılık.

Uçaktaki ışıklardan birkaçı açılıyor. Böylelikle göz hizamız bir nebze olsun genişliyor. En azından önümüzü görebiliyoruz. Lavabodan bir çığlık kopuyor bu esnada. Karanlıkta korkup eline işemiş olmalı yanımdaki adam, diye düşünüyorum. Çığlıklar artarak ve yırtılarak devam ediyor. Uçak da senkronize bir şekilde sarsılmalara devam ediyor. Kimse kimseyle konuşmuyor. “Ne oluyor?” dediği duyuluyor sonra birkaç kişinin. Çığlık ise bu sessizliğe karşı tüm koridorda korkunç ve boğuk bir biçimde yayılıyor. Yanımdaki adam eğer bir süper kahraman olsaydı, süper gücü çığlık atmak olurdu, diye düşünüyorum. Bu kez çığlıklar kapıyı açıyor ve tuvaletten dışarı çıkıyor. Adamın ellerinde kanlar var! Bir kez daha sarsılıyoruz, adam da yana düşüyor. Görülmesi ve kaybolması bir anda olduğu için, gördüğü şeyden emin olmak adına herkes damlayan kanlara bakmaya çalışıyor. Üstümüzdeki, acil durumlar için bulunan kutular açılıyor ve içlerinden, nefes almamızı sağlayan şu zımbırtılar yerine yağlı organlar düşüyor önümüze. Hostesler de dahil, herkes bir anda çığlık atıyor. Hostesleri nereden anladığımı soracak olursanız, böyle bir durumda kaç defa kaldığınızı sormak isterim. Hiç kaldınız mı? Neyse. Böyle bir anda insan sadece hosteslere bakarak onların hareketlerinden bir şeyler çıkartmaya çalışıyor işte. N’apsın. Garibim.

İnsanlar yanlarındakilere sarılıyor. Kimisi sarıldıkça daha çok çığlık atıyor. Uyuyanlar hâlâ uykuda. Bu gürültülere ve sarsılmalara rağmen nasıl becerebiliyorlar uyumayı? Ayık olanlar yağlı organlara bakmamak için

ellerinden geleni yapıyorlar. Dışarıya bakıyorum ve aşağıda hiçbir ışık yok. Ciğerlerim fenalaşüyor ve sanırım astımum kendisini gösteriyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Ventolinimi çıkartıp birkaç defa içime çekiyorum ve ölüme gittiğim bu yolda son nefeslerimi bu astım ilacı yardımıyla alıyorum. Uçak bir daha sarsılıyor ve zar zor ilacı elimde tutuyorum. Yine de ventolinlerden nefret ediyorum! Aşağıya doğru süzülüyoruz tanımadığım yüzlerce insanla birlikte. Biri sesli bir şekilde dua okumaya başlıyor hepimizin adına. O Fatiha benim kulaklarıma *Gloomy Sunday* olarak süzülüyor. Kemerimi kontrol ediyorum ve kalan ışıklar da sönüyor. Gözlerimi kapatıyorum.

It's absolutely gloomy sunday...

HER ŞEY (HASTANE, DEDEKTİF VE SEVGİLİ)

Merhaba, televizyondaki insan. (*Şu an beş parmağımı ve avuç içimi sağa sola sallıyorum.*) Nasılsın? Buradan çok diri gözüküyorsun. Söylemek istediğim kelime: Canlı. Seni aslında çok iyi görebiliyorum, özellikle geceleri. Ama merak etme, bu sana mahsus bir durum değil. Fakat size mahsus. Zira tüm yaşayanlar gece gösterir kendisini. Meselâ seslerinizi daha detone duymaktayım artık. Tabii biraz rahatsızlık veriyor bu durum. Ben de sizin gibiyken, iki tür insanla anlaşılmazdım: Kötü şaka yapan ve detone şarkı söyleyen. Şimdiyse kötü bir şaka gibi geliyor mütemadiyen her söylediğiniz. Sesiniz, gırtlaklanıyor gibi. Artık sizinle dost olabileceğimi zannetmiyorum. Bilemiyorum nasıl olur. Siz takılıp kalmış, tıkalı kalmış birisiniz, televizyondaki insan. Sınırlarınız var, tıpkı devlet sırrı gibi. O sınıra ayak bastığınızda almışlar pasaportunuzu. Bense esince bir rüzgâr, sımsıkı tutuveriyorum ruhumu. Plastik topunu yakalamaya çalışan bir çocuk gibi. Sizinle dost olabileceğimi zannetmiyorum. Çünkü ben kayboldum artık, gaib oldum. Nefretim yerine geçtim. Karanlığın içindeyim. Bu yüzden kusura bakmayın, ışık gözlerimi alıyor. Televizyondaki insan, merhaba sana. Ah, merhaba. Doktorum yanıma geliyor. Ah, işte, o kadar beyaz, o kadar canlı ki! Gözlerimi alıyor. Bir ölüyü muayene edecek şimdi. "Doktor Bey," diyorum, "ben ölü değilim. Yani bildiğim kadarıyla." "Yaşıyorsunuz" diyor çekik gözlü doktorcuğum. "Siz de" diye inliyorum.

Çin'de bir hastanedeyim. Televizyon izliyorum. Peki, ne arıyorum burada?

Ben Kadim Türk. Kimliğim şurada bir yerlerde olacaktı. Bulamıyorum. Bulabilsem size de gösterecektim, zira isminin bu olduğuna bir türlü inandıramıyorum insanları. Neyse. İki gün önce uçak kazasından kurtuldum. Bir şairin de dediği gibi: "Ben varken ölüm yok, ölüm varken ben yokum." Şimdiyse o şair de yok, ölüm de.

Ölmediğimi, acı çekişimden anladım. Dervişlerin dediğine göre, ruh bedenden ayrıldığı sırada, nasıl

diyeyim, böyle çok tiz bir acı hissedilmiş, parmak uçlarındaki sinirlere iğne batırılmış gibi, ince bir sızı. Bunu, bizim mahallenin imamı, İmam Mithat Cezai anlatmıştı. Ben de dinlemiştim. Şimdi de ben size anlattım. Siz de dinlediniz. Demek ki hâlâ yaşıyorum. Yaşasın!

Kamuoyuna duyurulan bilgiye göre iki gün önce benden başka kimsenin kurtulamadığı bir uçak kazası gerçekleşti. 128 kişinin olduğu, Tokyo – İstanbul arasında uçuş yapan Boeing 777 model uçak, pilotun hatasından dolayı Çin, Şanghay'ın Yangtze Nehri'ne düştü. Fakat sizin de bildiğiniz gibi, yağlı urganlar, lavabodaki kanlı adam, *Gloomy Sunday* ve kaçak kadın... Bunların pilotun hatası olduğunu düşünmüyorum, oh, hayır. Sanırım kazadan sonra ironi yeteneğimin de seviyesi epeyi düşmüş. Üzgünüm.

Kaçak kadın olayını birazdan anlatacağım.

Aslında ilk olarak, ölmediğimi, cisimlerin içinden geçemediğimde anladım. Denediğimi düşünmemelisiniz, bana dair zerre kadar saygınız kalmaz aksi takdirde. Kimseye demin saydığım meselelerden bahsetmedim. Onların ağzından bir şeyler almaya çalıştım, fakat onların da bir şey bilmediğini gördüğümde dehşete kapıldım.

Buraya geldiğimden beri avuçla ilaç vermeye çalışıyorlar. Fakat hiçbirini içmedim. Çünkü ilaçlardan nefret ediyorum. Ayrıca ben buraya sadece fiziksel tedaviler için gelmiş olmalıyım. Hapların bu konuda bana yardımcı olabileceğini hiç zannetmiyorum. Eğer siz de bunun psikolojim için yapılan bir tedavi olduğunu düşünüyorsanız, belirtmeliyim ki gayet iyi durumdayım. Her şeyin normal olduğunu onlara da anlattım. Daha ziyade, hissettirdim. Beyin tomografime bakan ve dün sabahdan beri ortalıktan kaybolan doktorum da beni doğruluyordu. Burada sadece müşahade altında olmalıydım.

Asyalı hemşirem yanıma geliyor. İngilizce olarak soruyorum:

— Daha ne kadar kalacağım burada?

— Söylenmedi mi size?

— Hayır. Kimse bir şey söylemedi.

— Yarın sabah saat altıda İstanbul'a uçacaksınız.

Anlamaya çalışıyorum. Niye haberim bile yok bu durumdan. Kim almış olabilir biletimi? Çalıştığım şirket mi? Bir an önce gidip işe koyulmamı mı istiyor? Benim canım bu kadar kıymetsiz mi?

Çekik gözlerine bakıyorum hemşirenin. Şimdi ben sana ne diyeyim, diye soruyorum içimden.

— Peki, diyorum dışımdan, olrayt. Televizyonda İngilizce veya Türkçe bir kanal açabilir misiniz?

Birkaç kanalda birden uyduruk birer Amerikan dizisi var, diğerinde hava durumu, öbüründe belgesel. Haber kanalında durdu hemşirem, fakat izlemek istemediğimi söyledim. Televizyonu kapattırdım. Kafamı dinlemek istediğimi söyledim. Halbuki dinlemek istediğim, kalbimdi. Fakat o kalp de bende yoktu. Uçak kazasını düşündüm. Her şeyi gayet bariz bir şekilde hatırlıyorum. Uçağın, açıklandığı gibi nehre düşmediğini

de. Çünkü şişko adamla aramızdan bir ağacın geçtiğini görmüştüm. Uçak muhtemelen yirmi derecelik ters bir açıyla kafa üstü çakıldı. Önümdeki ve yanımdaki koltuklara kadar tamamen parçalandı. Arkamda bir koltuk daha vardı. Bunu aklınızda tutun. Tuvaletten çıkan adamsa çoktan düşüp kafasını vurmuştu bile. Bense donakalmıştım. Donmaktan kastım, endişelenmek, şok geçirmek filan değil. Donuktum. Hissetmiyor, anlamaya çalışıyordum. Hem kendimi hem de olanları. Uçak yere düşmüş, parçalanmıştı. Aniden başım zonklamaya başladı. O anda yaşadığımı anladım. Nefes alma alışkanlığımı sürdürmeye çalıştım. Koltuğum neredeyse yan duruyordu ve emniyet kemerim takılı olduğu için düşmüyordum. Bir an gözlerimi kısıp, olduğum yerde bekledim. Tam bu sırada arkamdaki koltukta oturan kadının yavaş adımlarla kalkarak yanımdan geçip, enkazdan çıktığını duydum. Gözlerimi açtığımda, kadın yürüyerek uzaklaşıyordu. Tekrar nefes almaya çalıştım fakat zorlanınca tekrar ventolinimi çıkardım. Kendimi âdeta bir Alfred Hitchcock filminde gibi hissediyordum.

Sabaha karşı İstanbul'a iniş yaptık. İlk iş olarak burada da sorgulanmak üzere karakola çağırıldım. Alfred Hitchcock da polislerden korkardı, ben de korkuyorum. Karakola gittiğimde bir sohbet havasında karşılandım. Bir polis memurunun ifademi alması için bir saat kadar bekletildim.

— Öncelikle geçmiş olsun, Kadim Bey.

— ...dan nefret ediyorum.

— Anlamadım?

— Teşekkür ederim.

— Rica ederim. Sanırım Çin polis teşkilatında bir ifadeniz mevcut, değil mi?

— Evet, orada da ifadem alındı.

Kâğıda bakarak okumaya başladı:

— Mühendissiniz, bekârsınız, daha önce bir kez evlenmişsiniz, siciliniz temiz, sanırım çalıştığınız şirketin Japon bir şirket ile anlaşması için Japonya'ya gittiniz.

— Evet.

— Gerçekten üç dört gün önce uçak kazası geçirmiş gibi değilsiniz.

— Belki de bu yüzden bir tek ben kurtulmuşumdur.

— Anlıyorum.

Birkaç memur lakırdısına daha katlandım. Fakat hemen sonra dayanamayıp lafa girdim:

— Size bir sır vereyim mi?

— Buyurun.

— Benim kurtulmam istendi.

— İnançlı biri misiniz?

— Hayır, hayır. Beni yanlış anladınız. Bu uçağın düşmesi kaza değildi.

Tam burada, kafayı sıyırmış olduğumu düşünmeye başladığına emindim. Fakat memur, bu durumun -kafayı sıyırmış oluşumun- doğuştan mı olduğunu yoksa kazadan sonra mı gerçekleştiğini anlayabilmek için kibarca konuşmaya devam etti:

— Neye dayanarak uçağın düşmesinin kaza olmadığını

söylüyorsunuz?

— Bir şey sormalıyım size? Lustral, Prozac, İnsidon. Bunlar size neyi çağırıştırıyor?

— İlaç isimleri. Antidepresan türü şeyler sanırım.

— Tek bir ortak yönleri var: Hafıza kaybı!

— Gerçekten hiçbir şey anlamış değilim. Niçin söylüyorsunuz bunları?

— Hiç. Hastanede verilen ilaçları not almıştım da.

— Anlıyorum.

Dedektifimiz, bakalım ne kadar sürede bu komplonun farkına varacak? Düşündüğünüz gibi Türk polisine de hiçbir şey anlatmadım. Bu sefer geçerli ve tutarlı sebeplerim de vardı üstelik: Hafıza kaybı.

Az önce bir komplodan bahsettim. Bu benim uçak kazasına dair birkaç teorimden bir tanesi. Fakat yolcu uçağına niçin bir saldırı düzenlenir, bilemiyorum. Uçak modelinin adını kötüye çıkarmak için mi? Hiç sanmıyorum. Öyle olsaydı pilotun hatasından söz edilmezdi. Hiçbir hastane aylarca düzenli olarak kullanılması gereken çeşit çeşit antidepresan ve uyku hapını birkaç güne sığdırmaya çalışmaz. Ölmemi istediklerini de zannetmiyorum. Zira öyle olsaydı, itinayla tedavi edilmezdim. Bir yerlerden dedektifçiliğe başlamalıyım.

İlk adım olarak, mühendis olarak çalıştığım şirkete gittim. Aslında uzun bir süre burada izinliyim. Şirket düşündüğüm kadar zalim değilmiş. Zaten çalışmak için gittiğimi de düşünmeyin. Kız arkadaşım da burada çalışıyor, ona geldim. Boş boş otururken yakalayiverdim kendisini. Omuzlarından tutup, ofis sandalyesinde bana doğru çevirdim.

— Ka-Kadim? Ne zaman döndün?

— Ölümünden mi?

— Niye hiç haber vermiyorsun?

Kız arkadaşım, Beste Mahur, makine mühendisi. Günlerdir endişeyle bana ulaşmaya çalışmış. En sonunda yaşadığımı televizyondan öğrenince de hayatını tekrar normal akışına sokmuş. İşe gelmiş. Mantıklı mı? Bence gayet mantıklı. Neyse. Onu biraz gevşettikten sonra konuya girdim. Nasıl gevşettiğimi bilmeniz için dedektif olmanıza gerek yok.

— Birkaç bir şey rica edeceğim senden.

— Tabii, söyle.

— Bana Boeing 777'yle ilgili ayrıntılı bir şeyler hazırlayabilir misin? Ayrıca bir uçak burnunun üstüne hangi durumlarda düşer? Bir de son olarak, bir uçağın havalanmadan önce ne kadar süre nerelerde durduğuna dair ufak bir rapor gibi bir şey yazabilir misin?

— Olur tabii. Uçağın burnunun üstüne düşmesi enteresan bir durum değil aslında.

— Anladım. Bunların hepsini rapor olarak hazırlarsın ve ben de yarın akşam seni yemeğe çıkardığımda senden alırım. Makul mu?

— Makul. Yani olur, tamam. Yarın akşam çok erken ama uğraşacağım.

— Saat 8 buçuk?

— 9 buçuk olsun bari. 9 buçuk ideal bir saat.
— Öyledir tabii ama sonuçta biz de idealar dünyasında yaşamıyoruz, değil mi?
— Haklısın, tamam. 8 buçuk.
— Tamam. (*Sensin 8 buçuk!*)

İşte böyle biridir benim sevgilim, fazla sebep aramaz. Nedense benimle pek yakından ilgilenir.

TEHLİKELİ YOLLAR BUNLAR. HİÇ GİRMESEK Mİ?

Beste'yle buluşmamıza bir saat kala polis memuru beyefendi beni evine davet etti. Epeyi ısrar da etti. Ben de kırmayıp davete icabet ettim. Fazla vaktimin olmadığını söyleyince, oturduğu yerde şöyle bir toparlanarak konuşmayı hızlandırdı:

— İsterseniz Kadim Bey, mevzuya gelelim.
— Tabii efendim, iyi olur.
— Çin'deki ifadenizi bu öğlen okuyabildim.
— Öyle mi?
— Evet. Sanırım ilaçları almadan önce verilmiş bir ifade.
— İlaçları içtiğimi kim söyledi?
— Nasıl yani? O zaman hafızanızla ilgili bir problem yok.
— Evet.

"Tövbe, estağfurullah" der gibi baktı yüzüme. Doğuştan kafayı sıyırmış olabileceğime dair kanaati biraz daha belirginleşti memur efendinin. Yâ sabır çekerek, lafa kaldığı yerden devam etti:

— Neyse. Çin'de alınan ifadenizde ağaçlıktan söz etmişsiniz. Daha sonra Çinli polis 'nehir kenarı' olarak düzeltince hafıza sorunları yaşadığınızı belirtmişsiniz.

VIDI VIDI VIDI

— Aslında size söylemekte bir sakınca görmüyorum (diye atıldım birden). Kamuoyuna sunulan ve kapatılan o dosyadaki her şey yalan! (Palavra, üçkâğıt, tıraş, masal ulan!)

— Planlı bir kaza mı demek istiyorsunuz?
— Bilmiyorum. Bakın Turgut Akdeniz Bey.
— Akbeniz.
— Efendim?
— Soyismim Akbeniz aslında. Turgut Akbeniz.
— Hımm. Pekâlâ. Turgut Bey, eğer bana biraz yardımcı olabilirsiniz ben de sizin, beynelmilel çapta önem taşıyan bu dosyayı çözmenize yardımcı olurum.
— Nasıl? Bir şeyler mi biliyorsunuz?
— Şu anlık bir önemi olmayan şeyler. Gerçekten bu olayı çözdüğünüzü tahayyül edebilir misiniz?
— Evet.
— En iyisi ben sizi rahat bırakayım. Yarım saat sonra randevum var, ona yetişmeliyim.
— Gerçekten, devletin dedektifini oyalamayı aklınızdan bile geçirmeyin Kadim Türk!
— Devletin memuru! Size ulusal bir ün ve büyük terfiler vad ediyorum, ey Turgut Efendi.

Bir an önce oradan ayrılarak arabamla Hüviyet Sokâğı'na geldim. Bu sokaktan nefret ediyorum. Çünkü ikinci köprüye çok yakın. Arabayı Beste'nin apartmanının önüne park ederek smokinime son kez şöyle bir göz attım. Turgut Akbeniz'in beni bu smokinle ciddiye almadığına eminim fakat umarım Beste için aynı şey geçerli olmaz. 2017 model otomobilimden inip, telefonumu çıkartarak rehberden Beste Mahur'u aradım. "Geldin mi hayatım?" "Apartmanın önündeyim canım, hazır mısın?" "Bir dakikaya iniyorum."

Beste'yle, önceden yer ayırttığım restorana gittik. Maalesef fazla kalamayacağını söyledi. İşi varmış. Ben de itiraz ettim bu duruma. "Ne demek işim var ulan? O kadar randevu ayarladık!"

— Ne işi hayatım? Ben de uzun uzun konuşuruz diye düşünmüştüm.

— Bir planın varsa dururuz canım, ne olacak.

— Ben plan proje adamı değilim ki be güzelim, biliyorsun.

— Öf, maalesef Kadim.

— Ne yapayım? At kiralayıp geleyim filan? Seni alıp, önceden ayarladığım dağ evine götürüyem? Olur mu?

— Hah, süper bir fikir işte!

— İyi de gerçek hayat böyle değil ki hayatım. At huysuzlanır, binemezsin, kaza yaparsın, durduramayız, dağ evine kadar atla iki saat sürer, yolda polis ceza keser, ata el koyar. Ki bir de bunların masrafları var. O kadar kolay mı be güzelim?

— Of, her neyse. Dosyayı hazırladım ben.

— Neler buldun bakalım?

— Şimdi canım, senin bindiğin uçak yarım saat rötâr yapmış. Bunun sebebi açıklanmamış. Bence ne olduysa o sırada oldu. Uçakta taşınan birkaç şeyin bilgisini de aldım. En dikkatimi çekenler, üstünde hiçbir ibare olmayan lojistik kutuları, tıbbî birkaç malzeme ve en önemlisi, gaz kapları oldu. Bunların taşınması normalde yasak. Fakat bir günde kalkan yolcu uçaklarının %45'inde bu tür kaçak malzemeler belirtilmeden taşınmakta. Önemli olan kısım şu: Bunların içleri boştu. Fakat bindirildiği sırada mı boştu yoksa uçakta mı boşaltıldı, bunu bilemiyorum. Çünkü dediğim gibi, belirtilmeden taşınan malzemeler bunlar. Boeing 777'nin tüm çizimleri, içi, gövdesi, özellikleri filan, her şey bu dosyada var. Ama pek işine yarayacağını sanmam. Ayrıca basına açıklanan tüm yolcuların listesi burada. O, işini görebilir.

— Beste, yavrum, sen bu Dünya'daki en harika kızsın! Ben genel bilgileri istemiştım ama sen benim uçağımı araştırmışsın. Bunu istediğimi nereden anladın?

— Bilmem.

— Bana inanmayabilirsin ama sana anlatmam gerekenler var.

— İnanmaz olur muyum hiç, hayatım?

— Rötâr sırasında bütün yolcular uçağın içindeydi. Daha önceden yapılan bir çalışma olmalı. Çünkü her koltuğun üstündeki şu oksijen maskeleri sökülmüş ve yerlerine yağlı organlar yerleştirilmişti.

— Nasıl? Ne yağlı urganı? Sen ciddi misin?
— Gerçekten.
— İyi de kim zaten ölecek olan insanlara son anlarında böyle bir şey yaşatmak ister?
— Bilemiyorum.
— Bak Kadim, buradaki yolcuların listesi işine yarayabilir.
— Evet, merak ettiğim bir kadın da var.
— Ne kadını?
— Bilmiyorum. Ama kurtulanın sadece ben olmadığından eminim. Arkamdaki koltukta oturan sarışın bir kadını enkazdan uzaklaşırken görmüştüm.
— Başka kimseye anlattın mı bunları?
— Hayır. *Telefonum çalıyor: Numara*
— Efendim? (*Merhabalar Kadim Bey, ben Turgut Akbeniz.*)
— Evet Turgut Bey, buyurun. (*Yarın ilçe emniyet müdürlüğüne gelmenizi rica edecektim.*)
— Hayırdır? (*Bir teklifte bulunduğunuzu unuttunuz mu?*)
— Elbette hatırımda. Yarın öğlen saatinde gelebilirim. (*Teşekkürler Kadim Bey, iyi akşamlar.*)
(*Sensin iyi akşamlar!*)

Beste'yi bu aşırı duygusal yemekten sonra evine bıraktım. Hüviyet Sokağı'ndan caddeye çıkarak yoluma devam ettim. Saat 1'e geliyordu. Kırmızı ışıkta dururken torpidodaki müzik kasetlerinin arasından, Tchaikovsky'nin *Dance Of The Swans*'ini çıkartıp müzikçalara yerleştirdim. Tchaikovsky'den nefret ediyorum. Işığa baktım: Yeşil.

Yavaş hareketlerle ayağımı frenden çekip gaza basıyorum. Bu şehir, geceleri bir nebze daha ümitvar oluyor. Sanki her şeyin üzeri örtülmüş gibi. Kara bir yorgan iniyor çileli şehre. Şehirden nefret ediyorum. Ve nefret ettiğim her şey bu dünyaya hâkim. Caddeler, dar kaldırım taşları, geniş araba yolları, dükkânlar, şirketleşmeye çalışan esnaf ve dükkân tabelaları, esnaflığa bürünmeye çalışan şirketler ve dükkân tabelaları, apartmanlar, mahalle aralarında, kibleye dönmüş camiler ve yollar, yollar, yollar ve evler. Daha geçen gün Tokyo'daydım. Ondan önce de Budapeşte'deydim, ondan önce ise Berlin'deydim. Ve Londra'da ve Kuala Lumpur'da ve Darüsselam'da ve Kuveyt'te. Hepsinden nefret ediyorum. Hiçbiri birbirinden farklı değildi. Ve şimdi burası da öyle. İstanbul. Bir ecnebinin eline teslim edilse, teşekkür ederim, tam bana layık, benim hayat tarzıma uygun bir şehir yapmışsın diyecektir. İstanbul'dan nefret ediyorum. Derken yaşlı birini görüyorum, bankta oturmuş. Çok dertli gözüküyor. Rahmetli babam geliyor hatırıma. Sonra da rahmetli eşim. Birdenbire farkına varıyorum, o kadar çok şeyden nefret ediyorum ki, şimdi bir ihtimal doğuyor kafamda. Cesur ve isyankâr bir ihtimal bu. Hayatım o kadar rutine girmiş ki, bu çemberin dışındaki şeyleri hiç düşünememişim. Bu asfaltın, bu dükkânların, bu binaların. Bir uçak kazasıyla bozuldu tüm bu monoton, kırıldı zincir, dağıldı sıra. Her şeyin farkına varıyorum yavaş yavaş. Tüm uyumuşluğumla her şeyin farkındayım! Bu şehrin, bu hayatın, bu insanların dışındaki tabiatın var olduğunu

daha iyi anlayabiliyorum şimdi. Bu şehirden gayrı bir şehir, bu hayattan gayrı bir hayat, bu insanlardan gayrı bir insan var. Görüyorum.

Caddenin sessizliğinde ilerliyorum. Konforlu bir otomobil reklâmı gibi. Derken bir sesle birlikte araba kendini öne doğru atıyor. Dikiz aynasından arkama bakıyorum, bir cip hızla yaklaşarak arkadan bana çarpıyor. Gözüm plakasına takılıyor. Plakanın üzeri siyah bir şeyle kapatılmış. Birden toparlanarak gazı köklüyorum, arka tekerleklerimin tiz sesiyle caddede hızla ilerliyorum. Aynı hızla arkamdan takip ediyor Porşe. Kavşağa doğru yaklaşırken, sağa park etmiş arabalar bittiği anda şerit değiştiriyorum. Bir kez daha arkamdan toslamak için gazlamış olan Porşe, benim bu hamlem karşısında yanıma geliveriyor. Omzumun ucundan soluma baktığımda, cam filminin arkasından, direksiyondakinin sarışın bir afet olduğunu görüyorum. Bu gözü dönmüş kadın direksiyonu bana doğru kıracağı sırada gazı kökleyerek, kavşağa giren ters yöndeki yollardan birine dalıyorum. Dikiz aynasından bakıyorum: Kimse yok. Korna sesiyle birlikte bir ışık gözümü alıyor, direksiyonu kırarak kaldırıma çıkıyorum.

ARTIK YALNIZLIK BİZDEN DAHA HAVALI

Bugün Hüviyet Sokağı'ndaki camiye gittim cuma namazı için. İmam Mithat Cezai'yle namaz sonrasında her zamanki gibi biraz sohbet ettik. Ona bazı şeyleri anlattım. Komplodan ve dünkü olaydan bahsettim. Ne yapmam gerektiğini sordum. Az önce, içinde Kur'an olduğunu tahmin ettiğim kumaşı açarak bana Çehov'un *Kıme Anlatsam Kederimi* isimli kitabını verdi. Ve o meşhur hikâyeyi anlattı: Dağın birinde bir bilge yaşarmış, bir delikanlı bu bilgenin maskesini düşürmek için bir plan yapıp yanına gitmiş. Avucuna bir kuş alıp, "Söyle bilge, bu kuş ölü mü diri mi?" demiş. Bunun üzerine bilge, "Evlât, ölü dersem avuçlarını açıp kuşu uçuracaksın; diri dersem kuşu öldüreceksin. Ellerinde yaşam ve ölümü birlikte tutuyorsun, gel bu kararı bana verdirme, kendin ver!" demiş.

Hikâyeyi anlattıktan sonra sözüne devam etti İmam Efendi, "Bir gün," dedi, "Ebu Cehil, eline biraz taş alıp Resulallâh'ın yanına gelir, 'Yâ Muhammed, elimin içinde ne var bil bakayım. Şayet bilirsen Allah'ın Resulü olduğuna iman edeceğim' der. Bunun üzerine Peygamberimiz, 'Yâ Ebu Cehil, senin elindekiler ya benim kim olduğumu söylerse, sen de o zaman sözünde durup, benim Allah'ın Resulü olduğuma iman eder misin?' der. Evet der Ebu Cehil ve bir anda, avucundaki taşlar dile gelerek kelime-i şahadet getirirler. Şaşırın Ebu Cehil de taşları yere atıp oradan uzaklaşır."

Benim şaşkın bakışlarımı görünce İmam Mithat Cezai, sakince izah etmeye çalıştı: "Mucizât, iman edenler içindir. Kâfire laf anlatamazsın. Eğer ki bir kâfir, senin

söylediklerine inanıyorsa, yalan söylüyorsundur. Söylediklerini buna göre tartabilirsin, Kadim.”

Demek istediğini anlıyordum. Yalan söze yalancılar inanmış. İman edenler içinmiş mucizeler. Benim o uçaktan kurtuluşum bir mucizeydi. Fakat hiçbir huşu uyandırmadı bu bende.

“Allah’ım,” dedim birdenbire. “Bu dünya beni kâfirleştiriyor.”

“Estağzubillah” çekti Mithat Cezai Bey. Ve kısaca konuştu: “Ne olursa olsun unutma, kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.”

Bu süre bana sanki bir kadının uzaklara giden yârine, “Beni hep yanında hayal et” demesi gibi geliyor. Adam ancak o şekilde huzur bulacak çünkü. Her koşulda biliyorum, Allah bizimledir. Ona kavuşmayı bekliyoruz. Bu arada da ona anlatacak güzel hikâyeler toplamamın peşindeyiz.

Artık anladım. Benim kaderimde yalnızlık, mesafeler ve delilik var. Yıllardır kaderimde olmayan şeylerle kendimi avutmuşum. Nefret ettiğim her şeyin içerisinde yaşıyorum. Bu şeyler beni çirkinleştiriyor. Yalanın içinde yaşıyorum. Mucizelere bile inanmaz oldum. Hayatımdan büyük bir usanç duyuyorum. Kaderimde olmayan şeylerden artık kaçınacağım, kaderimde olana koşarak. Fakat evvelâ çözmem gereken bir mesele var.

SENİ MAHCUP!

Saat 15 gibi emniyet müdürlüğüne gittim.

— Kadim Bey, buyurun. Geçin, oturun şöyle. Nasılsınız?

— İyiyim. Sen?

— Hamdolsun. Evlâdım, bize iki çay getir. Senininki nasıl olsun Kadim? Açık mı içersin?

— Sırf dem olsun.

— Duydun mu? Bize bir demli bir de açık çay.

Bu kadar sevecen tavrından korkmaya başladım Turgut’un. Mevzuya gelelim:

— Ee, kadim dostum.

— Ee’si Turgut, buraya cevabını merak ettiğim için geldim.

— Biliyorum. Hiç lafı dolandırmayacağım. Kimsenin de haberi olmaması gerekli bu konudan. Anlatabiliyor muyum? Senin de dediğin gibi, devletin memuruyum ben en nihayetinde. Fakat burada işlerin ne torpillerle, orospuluklarla, yalakalıklarla döndüğünü bir bilsen. Söylediklerini düşünmem gerek bile kalmadı aslında. Fakat aldığım riski de göz önünde bulundurmanı istiyorum. Öncelikle bana bildiklerini anlatman gerek. Resmî bir ifade alma değil bu, bana güven. Sadece sohbet ediyoruz.

Lafa giriyorum. Çünkü hikâyelerdeki, bir şeylerin yolunu yapan bölümlerden nefret ediyorum.

— Bu olay bir uçak kazası değildi Turgut, anlıyorsun beni, değil mi? Yaptıkları açıklamalar çok gülünç. Üstelik hayatta kalan insanlar varken. Uçakta kaydı yapılmayan ve içleri boş olan gaz kapları, lojistik kutuları bulunmuş. Dün

gece biraz araştırma yaptım. Karbon monoksit gazı, insanda hafıza kaybına sebep oluyor. Eğer kurtulan olursa diye kazadan sonra bu gazlar salındı. Bu da gaz kaplarını açıklıyor. Fakat ben, astım hastalığım sayesinde ventolinle nefes aldım. Böylelikle hafıza kaybı beni etkilemedi.

— Peki, ya lojistik kutuları?

— Onlar da muhtemelen yağlı organlar içindi.

— Ne? (*Kapı çaldı.*) Girebilirsin. (*Çaylarımızı masaya koydu.*) Sağ ol. (*Kafa sallayarak çıktı.*) Yağlı organın uçakta ne işi var?

— Uçak sarsılmaya başladığı sırada yukarıdan oksijen maskeleri yerine yağlı organlar düştü.

— Bu kadarı da fazla! Tutanakların hiçbirinde yağlı organ diye bir şey yok. Enkazdan da çıkmamış.

Sanırım nihayet karar verdi doğuştan kafayı sıyırmış olduğuma. Güzel. Biraz daha üzerine gideyim o halde.

— Bilmediğin o kadar çok şey var ki dedektif efendi. Senden milyarlarca adım ilerdeyim.

— Beni oyalıyorsun, Kadim. Hatta benimle dalga geçiyorsun.

— Öyle mi dersin? Aslında bakarsan umrumda değilsin. Bak koçum. Ben bu kadar araştırmayı bir şekilde yapabildim. Hiçbir polise bunlardan bahsetmedim. Herkes bir şeyler biliyor ama kimse ağzını açmıyor. Gazdan etkilendiğimi ve hafıza kaybı geçirdiğimi sandılar. Buna rağmen işlerini garantiye almak için hastanede, hafıza kaybına yol açan bir sürü ilaç verdiler. Bilgi edinmem gerekiyordu ve kendi başıma bu işi asla çözemezdim. Mühendisi olan kız arkadaşımın yardım etmesini istedim. Dün gece senden sonra onu yemeğe götürdüm ve orada bana araştırdığı her şeyi anlattı. Onu evine bıraktıktan sonra kendi evime dönerken bir Porşe beni durdurmaya, yoldan çıkartmaya çalıştı. Anlıyor musun? Bu işin arkasında kim varsa, hedefi için bir yolcu uçağını düşürecek kadar gözü dönmüş. Hatta bu sırada uçaktakilerin daha da acıdan feryat etmeleri için yağlı organlarla alay edecek kadar çıldırmış. Bu işi bir şekilde çözeceğim. Şimdi tekrar soruyorum. Korkak biri gibi davranmaktan vazgeçip bana yardım edecek misin?

— Ama gerçekten aklım almıyor.

— Daha bilmediğin çok şey var.

— Ciddi misin?

— Elbette. Yardım edecek misin?

— Tamam, edeceğim. Hey Allah’ım ya. Anlat bakalım.

— Önce Beste’yi de çağırmalıyız. Onun korunması da lâzım. Ayrıca hâlâ bize yardım edebilir.

— Kız arkadaşın mı?

— Evet.

— İstedğin bir zaman getiririz.

— Tamam. Benim şimdi çıkmam gerek.

— Gerçekten, dün gece seni öldürmek isteyen biriyle denk gelmene rağmen fazla rahatsın.

— Unuttun mu, ben uçak kazası geçirdim?

— Ah, elbette. Kusuruma bakma.

— Mucizeler, inananlar içindir.

Şirkete, Beste'nin yanına gittim. Ona dün geceki kadını anlattım. İyice korktu. Artık benimle kalmasını istedim, kabul etti. Şu polisten de koruma istemeliyiz belki. Fakat şüpheli bir durumu evdeyken bize haber verebilecek birileri olmalı, bize ayak bağı olacak değil.

ANİMASYON FİLMDE OYUNCULUKLARI ELEŞTİRMEK

Beste'yi evime getirdim. Daha sonra Turgut Akbeniz'i çağırdık. Pek fazla zaman kaybetmeden o günü biraz daha açarak anlattım.

KADİM: Şu elleri kanlı adam için ne diyeceksiniz peki?

TURGUT: Eminsin değil mi ellerinde gerçekten kan olduğuna?

KADİM: Her şeyi çok iyi hatırlıyorum. Kafamdaki her şey aşikâre.

BESTE: Uçakların tuvaletlerini bilirsiniz ama. Ufacıktırlar. Bir kişiden fazlası sığmaz.

TURGUT: Doğru. Ayrıca başka biri de vardı diyelim. O kadar süre içeride kaldı. Daha ilk girdiğinde çığlık atması gerekmez miydi? Çığlığının sebebi basit bir şekilde karanlık yüzünden olamaz mı?

KADİM: Işıklar açıldığında çığlık atıyor yalnız.

BESTE: Ne yani, ışıklar kapandı ve açıldığında da ufacık bir yere biri daha giriverdi, o saniyeler içinde de adam elini kana mı buladı?

KADİM: Başka, daha başka bir şey olmalı.

TURGUT: Her neyse. Bunu açıkladık diyelim, senden sonra o kurtulan kadın kim peki?

KADİM: Bilmiyorum. Fakat bu korkunç suikast onu öldürmek için olabilir mi?

BESTE: Romantik bir katilimiz var sanırım. Gerçekten çok romantik bir komplo.

TURGUT: Değil mi? Bu komployu düzenleyen kişi, kadının sevgilisi olmalı. Yağlı urganlar, elleri kanlı bir adam, üstelik uçak düşerken çalan *Gloomy Sunday*, intihar bestesi!

BESTE: Kadim, yanılıyor olamaz mısın gerçekten?

Sinirlerimi bozmaya başladı bu ikisi. Nasıl da hemen tekrar benim karşıma geçiverdiler. Alay edilecek duruma sokuyorlar beni. Ah, aman Allah'ım! Astımım tutuyor. İlacımı alarak kalkıp lavaboya yürüyorum. Azıcık sakinleşmeliyim. Evet, derhal sakinleşmeliyim! Terliyorum. İşeyerek rahatlamaya çalışıyorum. Bol suyla yüzümü yıkayıp aynada kendime, gözlerimin en diplerine bakıyorum. Sanki kulağıma bir ses çalınıveriyor: "Ben vahşi bir hayvanım, hiç fark ettin mi bunu?" Evet, ben vahşi bir hayvanım! Benim yerim burası değil, arkadaşlarım bunlar değil, tabiatım bile burası değil. Hayır hayır, saçmalama. Ne dedi Mithat Cezai? "Yaşamı ve ölümü kendi ellerinde tutuyorsun" Hayır, onu Çehov demişti. Hayır ulan, onu yaşlı bilge söylemişti. Önemi yok! O, Tanrının cümlesiydi. Mucizesiz kaldım, diğer herkes gibi. Şükürsüz kaldım. Bu yüzden Tanrı bana bu mucizeyi bahsetti. Ona tekrar şükretmem için. Şükürüm ancak hakkı

söylersem kabul olacak. Herkes yalan söylüyor. Benim doğruyu söylemem gerek.

Odaya yürüyorum tekrar.

KADİM: Bana bakın şimdi.

BESTE: Şey, hayatım sana bir şey açıklamalıyız. Biz biraz düşündük de...

KADİM: Ne... Ne düşündünüz?

TURGUT: Kadim, gel, otur bakalım şuraya.

KADİM: Anlatın, derdiniz ne?

TURGUT: Tüm bu hikâyeyi uydurduğunu düşünüyoruz. Çünkü her şey bunu gösteriyor, baksana. Kötü bir olay yaşadın, seni anlıyoruz ve sana saygı duyuyoruz ama lütfen artık sen de gerçeği söyle bize.

BESTE: Hayatım, bak bana. Hani bir gazdan bahsettik ya, gaz kapları filan. Belki gerçekten o gazları salmışlardır ama çok önceden. Ve sen de o gazlar yüzünden halüsinasyonlar görmüşsündür.

TURGUT: Daha önemli bir şey çıkmasından korkuyoruz biz, Kadim. Bu tarz kazalar, şoklar geçiren insanlarda bir sürü ruhsal sorun ortaya çıkıyor. Sürekli depresyondan, kişilik bölünmesine kadar bir sürü hastalık.

KADİM: Hayır, yanılan sizsiniz, hayal gören sizsiniz! (*Ben vahşi bir hayvanım, hiç fark etmediniz mi bunu?*)

"I'LL WALK THROUGH THE VALLEY OF DEATH, A FUCKING RAINBOW ABOVE US"

İmam Mithat Cezai'nin yanına gittim. En nihayetinde o da neredeyse her şeyi biliyor. Caminin bahçesindeki, yola bakan çardakta oturup konuşmaya başladık. "Her şey çok garip," diye inledim ve ekledim: "Niye diye sorma, öyle işte."

Hiçbir şey söylemedi Mithat Cezai. Bakışlarında karamsarlık vardı. Sürdürdüm konuşmamı:

— Çocukken arabayla bir yere gittiğimiz zamanlarda gözlerimi kapatırdım ve kaza yaptığımızı hayal ederdim. Bir o yana bir bu yana arka koltukta yuvarlanırdım. Vahşi bir hayvan gibi. İşte çocukluktan sonra efendim, hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Şu an herkes benim delirdiğimi düşünüyor. Kendi gördüklerime inanmamamı istiyorlar. Kimsem kalmadı. Efendim, tüm dünyanın bana karşı düzenlediği bir komplo sanki bu durum. Tüm açıklamalar, basın toplantıları, insanların davranışları, her şey bu komplo adına yapılmakta.

— Peki, sen neye inanıyorsun?

— Gördüğüme elbette. Ama bir türlü mantık olarak oturmuyor hiçbir şey yerine. Saçma bir şey var, çocukça bir şey.

— Çocukluğundan bahsettin. Geçmişini mi özölüyorsun? Ölümünden mi korkuyorsun?

— Bilmiyorum. Belki.

— "Ölüm korkusunun nedeni, insanların hayata yanlış bir bakış açısından bakarak, hayatın akıllarında sınırlanmış olan kısmını onun bütünü gibi kabul etmelerindendir" diyor Tolstoy. Belki hâlâ o çocuksun, gözlerini kapattığı

anda öldüğünü düşünen çocuk.

— “İnsanın bu Dünya’daki hayatı ölümüyle kesintiye uğramaz.”

— Aynen öyle.

— Gençken en ateşli bendim. Yakıp kavururdum her yeri. Ne öğretmenleri ne kabadayıları ne de komutanları dinlerdim. Bir gün okul müdürünü, İstiklâl Marşı töreninde beni azarlamaya kalktığı için herkesin önünde suratına küfredip tartaklamıştım. Bir keresinde mahallenin kabadayısını bıçaklamıştım, askerde de bir komutanı, arkadaşşıma eziyet etmeye kalktığı için taşla kovalamıştım. Gençtim. Sonra bir şeyler oldu. İnsanlar değişti. İçimde olan, o hep tutunduğum şey birdenbire görünmez oldu. Göremez oldum onu. Onu kaybetmenin endişesiyle tedirgin geçirdim senelerimi. Sonra unuttur oldum. Alistım onsuzluğa. Bir vakit sonra da o şey çok eskilerde kaldığı için sanki aslında hiç olmamış gibi gelmeye başladı. Ben yanıhıyorum diye düşünmeye başladım. Şimdi bu mucize beni tekrar düşünmeye itti. Çocukluğumu hatırlar gibi oldum. Fakat çocukluğum ve gençliğim o kadar geride kaldı ki artık onlara elimi uzatabileceğimi sanmıyorum. Ölmek istiyorum. Ölümü istiyorum. Ben artık kurtulmayı istemiyorum. Beni öldürecek olanın kucağına yatmak istiyorum. İçerimdeki son gençlik zerrelere de öldü.

— Sen zayı olmuşsun, Kadim. İçimi sıkıntıya soktun, göğsümü daralttın. Senin bu halde olduğunu görmek bana çok ağır geliyor. Bundan gayrı sohbet faydasız. Bugün istifa dilekçemi verdim müftülüğe. Bu işi bırakıyorum. Evime gidip haysiyetimi koruyacağım. Hüseyin’den bu yana bir tek sen vardın. Zayı olmuşsun. Ama sanma ki ümitsizim. Sadece haysiyetimi korumam gerek bunca sapıklığın arasında.

Derin bir ah çekti Mithat Cezai. Gözleri küçüldü. Son bir gayretle konuştu:

— Çok şükür... Çok şükür öleceğiz.

Derken bir kurşun geliyor ve imamın tam başına saplanıyor. Kurşunun geldiği yöne bakıyorum, yoldan geçen bir arabadan ikinci kurşun geliyor, tam duvara! Eğilerek koşmaya başlıyorum. Caminin avlusundan çıkarak, caminin arkasına park ettiğim arabama binip hızla oradan uzaklaşıyorum.

Yarım saat sonra emniyet müdürlüğüne varıyorum. Polise haber veriyorlar. Odasına giriyorum.

— Turgut Akbeniz, senden son kez bir ricam olacak. Yapar mısın?

— Söyle bakalım.

— Şu plakayı araştır ve bana isim ve adres gibi kesin şeyler ver.

— Tamam, geç otur şöyle. Yarım saate bulur çocuklar.

“DOĞUŞTAN VAHŞİ ASLANIN / O SIRA KARNİ TOKTU. / ‘- İNİME NİYE GELDİN!’ / DİYE TATLILIKLA SORDU...” SUMAROKOV

Selin Ehli. Uçaktan kurtulan ve iki defa beni öldürmeye

çalışan sarışın afet. Geldiğimi duyunca özel mülküne davet ediyor beni. Lafa giriveriyor:

— Birbirimizi tanımadığımız halde o kadar çok konuşulacak konumuz var ki.

— Birbirimizi gerçekten tanımadığımızı mı düşünüyorsun?

— Doğru.

— Gazdan etkilendin, değil mi?

— Pek değil. Daha fazla etkilenmemek için bir an önce oradan uzaklaştım ya zaten. Sahi, sen nasıl oldu da hiç etkilenmedin?

— Astım bronşit.

— Hımm, anladım. Buraya geldiğine göre ölümden korkmuyorsun sanırım artık.

— Çorbanın plasebo etkisini biliyor muydun?

— ...

— Uçakta uyuyanların çoğu çoktan ölmüştü, çorbadan, sudan, envayi çeşit şeyden işte. Böylelikle yanlarındakilere sarılanlar daha fazla dehşete kapıldılar. Beş saniye içinde ölecek olan birinin ölen birine üzülmesi... İbret verici. Neyse ki ben çorba sevmiyorum.

— Etkilendim.

— Fakat itiraf etmeliyim ki en güzeli, elleri kanlı adamdı. Korku filmi gibi. Adam işer, ellerini yıkarken ışıklar söner, “Hay Allah” dediği sırada ışıklar tekrar yanar ve adamın, ellerini yıkadığı şey su değil de kan oluvermiştir. Bu da tıbbi malzemeleri, tamponları açıklıyor.

— Çay?

— Fakat yine de planların kusursuz olarak işlemedi. Sırf dem olsun mümkünse.

— Peki.

— Uçak nehir kenarına düşmeliydi ama ıskaladın. Sırf kanıtlar nehirde kayboldu diyebilmek için de uçak enkâzını iki yüz metre geriye taşıttırdın. Senin için müthiş bir adrenalin olmalı.

— Seni neden öldürmek istediğimi biliyor musun?

— Bu olaydan geriye kimse kalmayın diye mi?

— Biraz öyle. Çünkü ne kadar insan kalırsa mesele o kadar sıkıcılaşır. Nasıl ki bir aile dağıldığında, aile fertleri hâlâ birbirilerini görmek gibi sıkıcı şeyler yapıyorsa... Ben buna benzetiyorum işte.

— Olabilir. Cinsel tacizlerle, aile içi şiddetle, boşanmalarla filan büyümüş olabilirsin. Çağımızın en normal şeyleri bunlar. Benim de annem üvey babamla, babam da üvey annemle birlikte trafik kazasında öldüler. Sonra da karım öldü. Çok boktandı. Fakat bunların hiçbirisi senin bu davranışlarını haklı göstermez.

— Hımm. Sen haklı olabilirsin, evet.

— Bence fena bir kız sayılmazsın, gerçekten, cadılaşmana değmez.

— Meselâ şiir yazarım ben!

— Gerçekten mi? Okumak isterim. Şiiri senin icat ettiğini iddia etmediğin müddetçe severek okuyabilirim yazdıklarını. Yalnız merak ettiğim bir şey var.

— Sen sormadan anlatayım: Japonya’da kurulan ve logosunda darağacındaki bir adam olan ‘Anti İnsan – Anti

Hayat' tarikatını biliyor musun?

— İntihar kilisesi gibi mi?

— İntiharsız kilise var mı ki? Evet, ilk olarak oradan çok etkilendiğim.

— Sana yardım edenlerin de kimler olduğu şimdi anlaşıldı. Ama söylemeliyim ki etkilendiğin şeyler de fazla sürmüyor. Gerçi aradan uzun yıllar geçmeden neden etkilendiğini dahi tam olarak bilemiyorsun.

— İnsan ucuz bir yaratık.

— Seni bu kadar heyecanlandırdığına göre o kadar da ucuz sayılmaz, ne dersin? Çay gerçekten güzel olmuş.

— Çok demli içiyorsun, ağır olmuyor mu?

— Alışkanlık.

— Anlıyorum. O an sen hiç korkmadın.

— Bu benim çocukluğumdan beri yaptığım bir şey. Gözlerimi kapatıp kaza yaptığımızı hayal ederdim. O an da öyle yaptım. Ama bu kez gerçektir. Ben vahşi bir hayvanım, bunu fark ettin mi?

— Birbirimize benziyoruz.

— Öyle görünüyor. Sen benim düşmanımsın.

— Yaşamının değeri nedir?

— Bilmem. Ama Tanrının şunu dediğini duydum: Çok şükür öleceğiz.

EHL-İ SELİN

Kilisenin mabedindeyiz. Duvarlarda milyonlarca yazı yazıyor. Ekseriyeti Japonca. Loş bir kırmızı ışık ve odanın sadece iki kolonu var. Burada olmak bile tüylerimi ürpertiyor. İşte, buradayım! Kendi tabiatımda, arkadaşlarımla! Sevdiğim her şey burada, nefret ettiğim tüm o şeyler dışarıda. İçim ürperiyor. Büyüleniyorum.

Beyazlar içindeki Selin Ehli ve ben sayılı adımlarla içeriye girip, bu iki kolonun önünde duran samurayların avuçlarından bıçakları kendi avuçlarımıza alıyoruz. Odanın ortasına gelip dizlerimizin üstüne çöküyoruz. Daha sonra yavaş hareketlerle birbirimize doğru dönüyoruz. Tüm gövdemizle. Ona bu kadar yakından bakmak bana tuhaf duygular veriyor. Sanki her hücrem onun her hücresini istiyor gibi hissediyorum. Çekim mi oluyor, neyse artık adı. İhanet gibi. Müthiş yoğun bir şey. Yani seni isteyişim, bu da kilisemize dahil midir, Selin Ehli?

Seni seviyorum, Selin Ehli.

Seni sevmenin de ötesinde bu, Kadim Türk. Seni rahatsız ederim ben artık.

Büyük bir ciddiyetle birbirimizi bekliyoruz. Sonunda Selin Ehli ağır hareketlerle bıçağını kavrayıp beni selamlıyor. Beni soracak olursanız, ben çoktan o oldum bile. Kafamda, onun gibi davranabileceğim bir mekanizma işlemeye başladı.

Aynı şekilde selamla karşılık vererek bıçağımı karnıma saplayıp aşağıya doğru indiriyorum. Kendisi ise daha aşağılarına saplayarak göğsüme kadar çıkarıyor. Bu şekilde karnımda bir 'artı' çiziyoruz. Gözlerimizi bir an bile kaçırmıyoruz. Ah, hiçbir şey diyemeden gözlerine

uzunca bakmayı seviyorum. (Bir köpek gibi, vahşi bir köpek!) Çünkü gözlerin canlı! Gözlerinde uzun kirpiklerinin ıslak yansıması var. Gözlerinde lezzetli bir latte var. Gözlerinde uzayın milyonlarca kez hızlandırılmış hâli var. O kadar hızlı akıyor ki zaman orada, ecel geliyor, herkes için ecel! Bir tek sen canlısın.

Diyaframım ve midem dışarıya çıkıyor, sonra tüm iç organlarım. Ayağa kalkarak arka tarafıma geçiyor Selin Ehli. Dizlerini hafif kırarak, golf yapan biri gibi pozisyonunu alıyor. Ellerimdeki kılıcı sımsıkı kavriyorum. Giderken yanımda götürmem gereken tek şey bu kılıç. Çünkü insanlar cehenneme gitmezler. Ancak orayı fethederler!

KADİM TÜRK

Arabadayım. Cam kenarı. Yanım boş. Annem ön koltukta. Üvey babam, şoför.

Girdiğimiz benzincilerde bizden önceki arabaların ne kadarlık benzin aldığını kontrol etmek en sevdiğim hobilerimdendir. Ne de olsa altı yaşındayım ve – şanslıysam– on altıma kadar sürecek bir kıskançlık, ego ve bohem arasında salınmak tabiatımda var. Ama bu kez geldiğimiz benzinlikte beş yüz liralık benzin alınmış. Babama bizim ne kadar alacağımızı sordum, bilmeyorum, dedi. Annem, yüz elliye geçerse deponun dolmasını bekleme, diye seslendi babama. Yüz elli mi? Ne kadar da azmış!

Tekrar yolumuza devam etmeye başladık. Uzun bir yoldaydık. Annemin söylediğine göre çok güzel bir tatil yerine gidecekmiz. Çünkü bunu hak etmişim. Öyle tabii ya, bütün karnemi beş getirdim. Neyse, anneme daha ne kadar yolumuzun olduğunu sordum. Az kalmış, birkaç saat önce de bunu söylemişti. Bekleyeceğiz artık, ne yapalım? Sohbet edelim. Evet, evet. En iyisi bu. Ne hakkında konuşsak ki? Bir konu bulmam lazım. Dışarı bakıyorum. Hah, evet!

— Anne?

— Efendim canım.

— Hani beni araba tutuyordu ya.

— Evet.

— İşte onun sebebi neymiş, biliyor musun?

— Bilmeyorum canım, neymiş?

— Şimdi biz arabayla hızlıca gidiyoruz ya, kulaklarım bu gidişimizi bilebiliyor çünkü bir uğultu oluyor. Ama boyum kısa olduğu için yolu göremiyorum. Gözlerim gitmediğimizi söylüyor. Bu yüzden gözlerim ve kulaklarım çelişkiye düşüyor ve beynim zehirlendiğini düşünerek bulantı yaratıyor.

— Aferin benim oğluma. Nereden öğrendin bakalım bunu?

— Erkan Abi söyledi.

— Onlarla mı görüşüyorsun sen hâlâ? Mahallenin itleriyle.

— Ya anne, niye öyle söylüyorsun ki? Çok iyi bir abi. Ayrıca onun haricindekilerle konuşmuyorum zaten.

— Beynini yıkarlar annem, anlamazsın.

“Beynini yıkarlar annem, anlamazsın.” Bir gün büyüyünce iş görüşmesine filan gittiğimde bile bu lafı annemden işiteceğimi biliyorum. Ona göre beyin yıkama olayı herkesin her gün yaptığı sıradan bir şey. O, beyin yıkamadan bahsettikçe aklıma komik sahneler geliyor. Meselâ annemi bir mutfakta bulaşık yıkarken düşünüyorum. Bir tabak alıp ovalıyor. Bir tabak daha, bir tabak daha... O arada eline beynim geliyor. Onu iyice çitelerken, ben omzumun hizasında arkada kafam açık vaziyette bir sandalyede oturuyorum.

Merhaba efendim, ben Kadim Türk. Size kimliğimi göstermek isterdim fakat henüz yaşıam küçük olduğum için kimliğim annemde. Bir senedir öğrenciyim ve işimi başarılı bir şekilde sürdürdüğüm söyleniyor. Zaten aldığım terfiden de bu anlaşılıyordur. Bir sınıf atladım. Annemle babam ayrı. İkisi de başka insanlarla evli. Yani hem annem hem babam hem üvey annem hem de üvey babam var. Durum biraz karışık gibi, haklısınız. Babam tavukçiftliğinde baytar. Genellikle eve geç geliyor, ben de erken yatmak zorunda olduğumdan pek görüşemiyoruz. Eve geç geldiği için apartmanın önünde yer bulamadığından her gece arabaların lastiklerini şişliyor. Baytar olmasından dolayı sanırım. Alt komşumuz komiser Mithat haricinde herkesin lastiklerini deler. Fakat geçenlerde Mithat amca yeni model bir Ford Fokus almış. Babamın da haberi yok ya, başkasının arabası sanıp polisin

yeni model sıfır arabasının lastiklerini patlatmış. Diğer gece de polis pusuya yatınca yakalanmış. Utanç verici bir olay. Zaten bu olay yüzünden tutuklandı. Polislerden nefret ediyorum. Bir yıl hapis cezası aldı ama bir iki komşumuzun masrafını karşılayınca hapse girmede.

— Anne, ne kadar var daha?

— On beş dakika sonra oradayız canım. Bak, evler görünmeye başladı bile.

— Çişim geldi.

— Benzinlikte niye girmedin? Tutabilecek misin?

— On beş dakika daha sabredebilirim.

Canım sıkılıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Sabah duyduğum şiiri mırıldanıyorum: “Sensüz yola girürisem çârem yok adım atmaya / Gevdemde kuvvetüm sensin başum götürüp gitmege” Arabamız sallanıyor ve koltuğa düşünüyorum. Sanki parmak uçlarımın üzerinde yürüdüğüm bir rüya görüyorum. Evet, böylesi eğlenceli. Gözlerim kapalı. Arabamız tekrar sallanıyor. Tepetaklak oluyorum, kafama bir şey çarpıyor. Acıtıyor biraz ama aldırımıyorum. Büyük bir gürültü kopuyor ve cam kırılma sesleri... Kafamın üstüne düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Ve aksırıyorum.

SON

esen volkan.

vak'a

Geri döndü ve ateş etti. Adamı vurdu. Döndüğünde geri, vurdu, ve adam düştü, tökezleyerek, kara ahşabın üzerinden, aşağıya, vuruldu, ölüyor, ölü, tamamen durdu.

Yerde, kanıyor, öldürüldü. Öldü sonra, orada düştükten sonra, süratliydi mermi, suratını deldi ve kan katilin ve gri lâmbanın üzerine püskürdü.

Ölen adamın resimleri, her yerde. Ve ruhu ışığı emiyor. Fakat ruhundan ve o ölürken merdivenlerden aşağıya onunla birlikte hiç düşünmeden devrilen her şeyden daha karanlık bir

karanlıkta öldü.

Diyecek hiçbir şeyimiz yok

katil hakkında, yaptığı şeyi yapmak için bir yerden, geri dönmesi haricinde. Ve yalnız bir kez sıktı kurbanının donuk suratına, ve çabucak uzaklaştı kan akıyorken. Biliyoruz

katil becerikliydi, hızlı ve sessiz, ve şu kurban muhtemelen onu tanıyordu. Bunun haricinde, cesedin kalıplaşmış donuk ifadesi bir yana, ve karışımındaki soğuk sürpriz

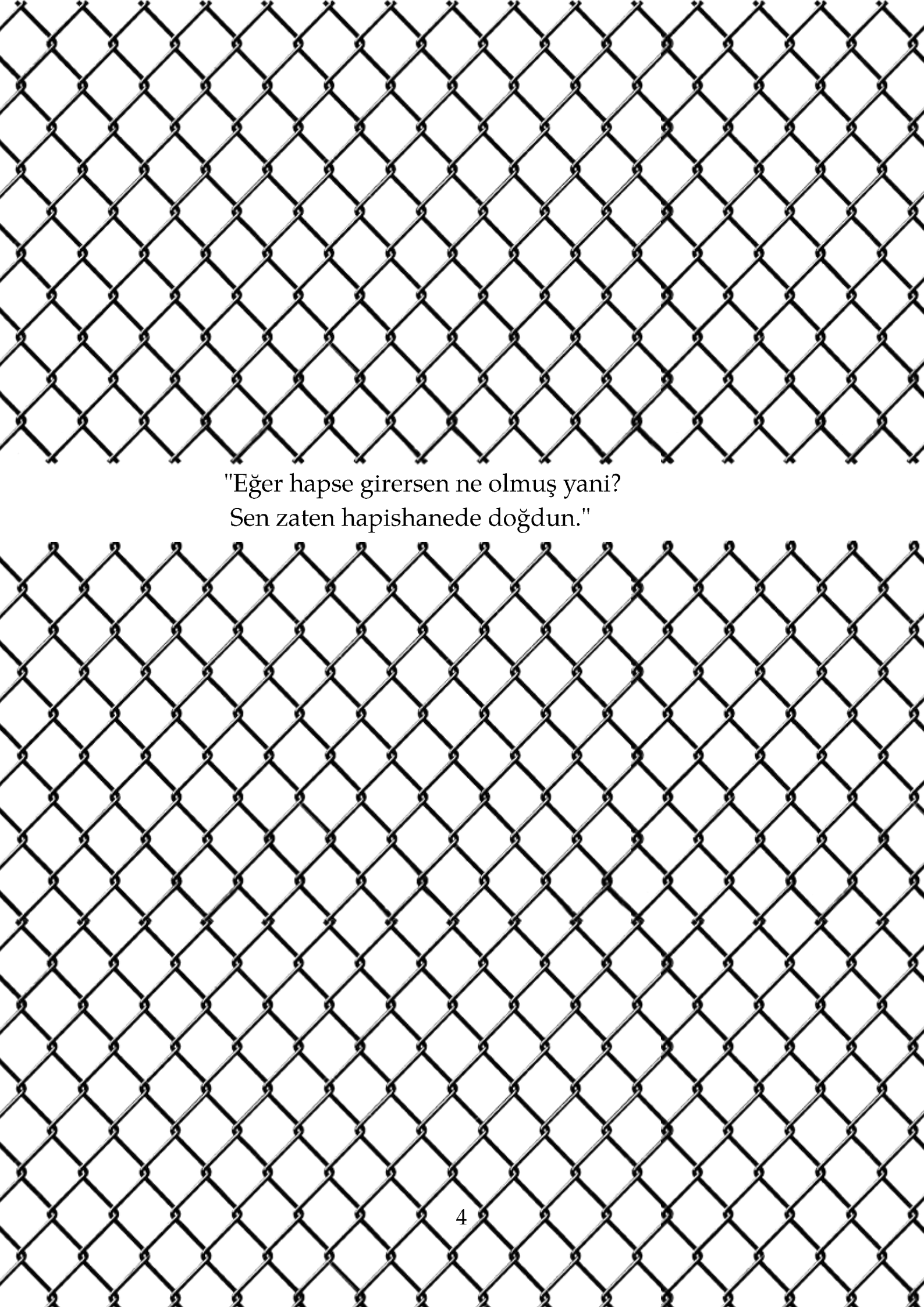
ellerinin ve parmaklarının, hiçbir şey bilmiyoruz.

amiri baraka.
(çeviri: ediz kavanozoğlu)

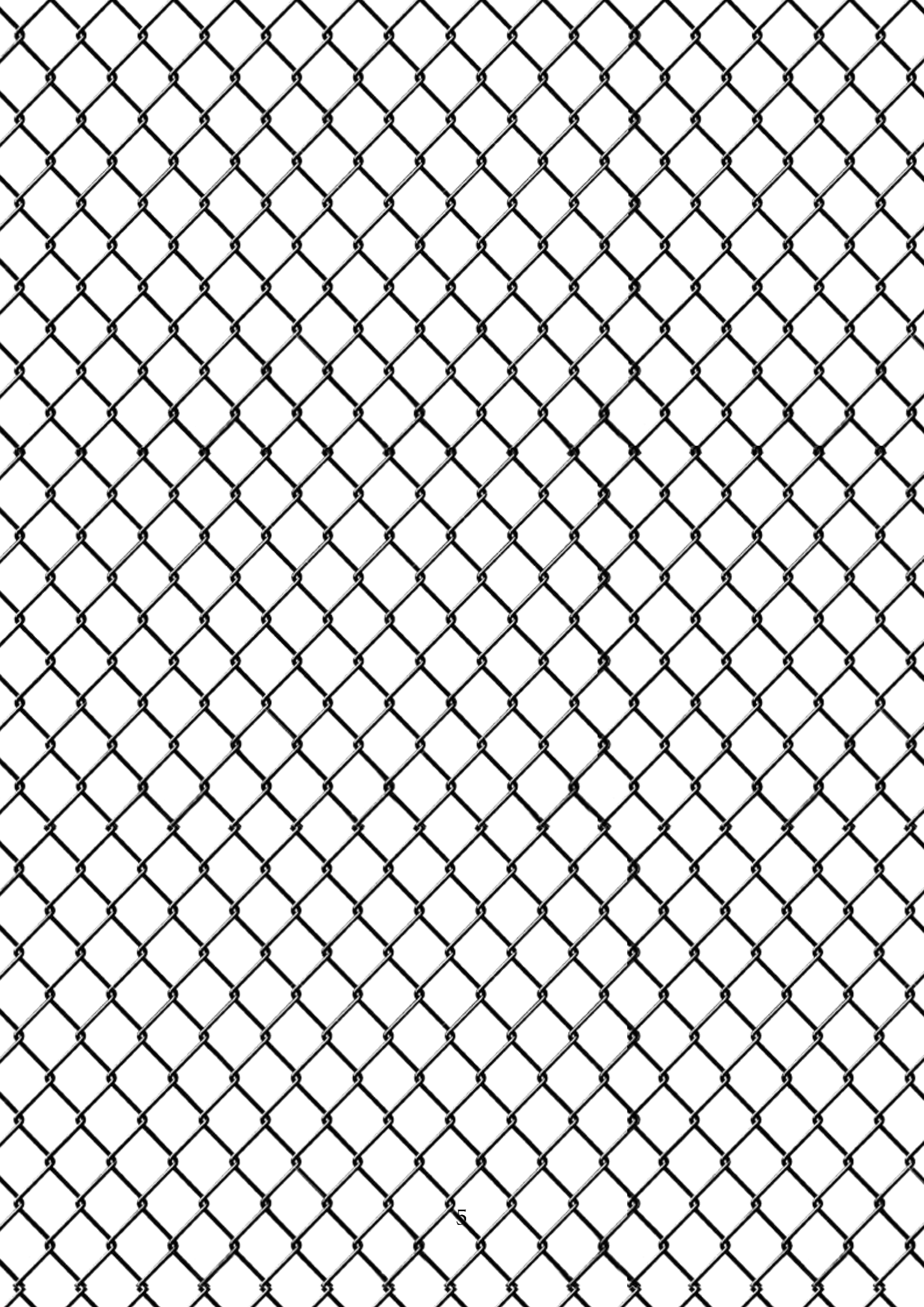

iletisim

mahallendekifanzin@gmail.com

"Eğer hapse girersen ne olmuş yani?
Sen zaten hapishanede doğdun."

KENDİNİ ÖLDÜR

bu bir saldırı değil, 'öz savunma' fanzinidir.